

บทนำ

ร่างบอบบางของมาสฟ้าเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว มือเล็กค่อยๆ จัดเรียงเสื้อผ้าสำหรับการเดินทางให้เหมือนผืนผ้าเป็นน้องสาวฝาแฝด โดยมีเจ้าตัวนั่งให้กำลังใจอยู่ไม่ไกลพร้อมกับหยิบขนมอบกรอบเข้าปากฆ่าเวลาไปพลางๆ ก่อนเหมือนผืนจะพุดทั้งที่ยังมีขนมเต็มปากด้วยน้ำเสียงตัดพ้อและออดอ้อนที่สาวอยู่ในที่

“เสียดายเนอะ ไม่รู้ว่าทำไมต้องมีเรื่องเอาตอนนี้ด้วย ดุสิ พี่ฟ้าต้องทิ้งตัวเลยเนี่ย”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่เรื่องใหญ่” มาสฟ้าตอบเพียงเท่านั้นตามวิสัยคนไม่ช่างพุดเป็นทุนเดิม มุมปากที่ขยับยกเป็นรอยยิ้มนั้นแฝงนัยบางอย่าง ก่อนหญิงสาวจะก้มหน้าลง แสร้งเป็นตั้งใจทำงานตรงหน้า ทำให้เหมือนผืนไม่ทันสังเกตรอยยิ้มนั้น เหมือนผืนคิดเพียงว่า เมื่อมาสฟ้าพุดเช่นนี้แล้วก็คงไม่มีเรื่องอะไรต้องกังวล

สำหรับเหมือนผืน จะมีใครการันตีเรื่องความปลอดภัยให้เธอได้ ดีไปกว่ามาสฟ้านั้นไม่มีอีกแล้ว ยิ่งคิดถึงว่ามาสฟ้าเป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่ห่วงเธอด้วยใจจริง เหมือนผืนก็ยิ่งมั่นใจว่าพี่สาวของเธอจะไม่ปล่อยให้เธอไปเผชิญอันตราย ตั้งแต่จำความได้ มาสฟ้ามักจะเฝ้าเตือนเธอก่อนเสมอหากมีเรื่องที่ต้องระวังเป็นพิเศษ ซึ่งทุกอย่างก็เป็น

ไปอย่างที่มาสฟ้าเตือนทุกครั้ง

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะค่ะ...” แม้คิดว่าการเดินทางในวันพรุ่งนี้ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล แต่เหมือนฝันซึ่งเป็นคนติดพีศาจยิ่งกว่าตั้งเมกียังมีวายบ่นอิดออดตามประสา สำหรับเธอ การมีมาสฟ้าอยู่ใกล้ๆ ย่อมอุ่นใจกว่าอยู่แล้ว “ถ้าพีฟ้าไปพร้อมกับฝันก็ต้องดีที่สุดในอยู่แล้ว หรือฝันจะเปลี่ยนตัวตามพีฟ้าดีคะ เราไปสิงคโปร์กันก่อนก็ได้ แล้วค่อยไปเซียงไฮ้พร้อมกัน”

“ไม่ต้องหรอก พีไปคนเดียวก็พอ เราไปเซียงไฮ้ก่อนอย่างที่คุณกันไว้นั้นแหละ” มาสฟ้าเหลือบมองใบหน้าที่เหมือนเธอทุกกระเบียดนิ้วแล้วทำหน้านิ่ง สิ้นศิริชะเบาๆ ด้วยท่าทางอ่อนใจกับความติดพีของเหมือนฝัน ก่อนจะหลอกล่อเอาใจน้องสาว ด้วยกลัวว่าเหมือนฝันจะทำอย่างที่เพิ่งบอกเธอ “พีสัญญาว่าจะรีบเคลียร์งานแล้วรีบบินไปหาเราทันทีเลย ดีไหม”

“สัญญานะคะว่าจะรีบตามมา ถ้าผิดสัญญาจ่ายเงินตลอดชีวิตนี้เลยนะ” เหมือนฝันตอรองอย่างเจ้าเล่ห์

“ไม่ใช่ว่าพีต้องเป็นคนจ่ายอยู่แล้วหรือไง” มาสฟ้าดักทางคนเจ้าเล่ห์ หลิวตามองหน้าเหมือนฝันด้วยสายตารู้เท่าทัน...คิดว่าเธอก็เป็นคนรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายทุกครั้งไปเกี่ยวกับเหมือนฝันอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องมีสัญญาไร้อะไรนั้นเลย

และไม่กี่วินาทีต่อมา ดวงหน้างามของมาสฟ้าก็มีแววเศร้าหมองลง แต่ก็เพียงเล็กน้อย ซึ่งเหมือนฝันเข้าใจว่าคงเป็นเพราะมาสฟ้ารู้ตัวว่า เงินในบัญชีของมาสฟ้าจะถูกเธอสูบในทริปนี้เป็นจำนวนมหาศาล คิดตั้งนั้นเหมือนฝันจึงอดหัวเราะไม่ได้ ก่อนจะยิ้มกว้างเอาใจแฝดพีทันทีทันควัน ด้วยไม่อยากจะให้มาสฟ้าเสียใจเรื่องจำนวนเงินที่ต้องเลี้ยงดูเธอ

ก็มาสฟ้าเป็นพีนี่นา...เป็นธรรมดาที่ต้องเสียเงิน ‘เล็กๆ น้อยๆ’

เวลาไปเที่ยวด้วยกัน

“ไม่เห็นต้องทำหน้าแบบนั้นเลยนี่คะ เตี่ยวกลับมาผืนสัญญาว่าจะช่วยพี่ฟ้าทำงาน...หาเงินกลับมาคืน ดีไหม” เหมือนผืนประจบเสียงหวาน โผเข้ากอดเอวเล็กของพี่สาวพร้อมใช้ศีรษะถูไหล่ลมน ออดอ้อนอย่างน่ารัก ประหนึ่งตนเป็นลูกแมวด้วนน้อยๆ ของมาสป้า “ทริบนี่พี่ฟ้าเสียไปเท่าไร? ผืนจะหากกลับมาคืนให้เป็นสองเท่าเลยเอา!”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ได้อยู่แล้วสิ” มาสป้าตอบพลางยกมือขึ้นลูบแก้มเนียนใสของผู้เป็นน้อง เหมือนผืนซบไหล่เธออยู่ จึงไม่มีโอกาสได้เห็นแววตาซับซ้อนของผู้เป็นพี่ แวดตาของมาสป้าเต็มไปด้วยความกังวล และห้วงสิ่งที่กำลังรอน้องสาวเธออยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

และแม้ว่ามาสป้าจะอยากช้อนเหมือนผืนเอาไว้ หรืออยากปกป้องน้องน้อยของเธอมากแค่ไหน เธอก็รู้ว่าครั้งนี้ไม่อาจทำอย่างที่ใจต้องการได้ นี่เป็นโชคชะตาที่เหมือนผืนต้องเผชิญด้วยตัวเอง เธอมีหน้าที่เพียงส่งน้องสาวจากตรงนี้เท่านั้น

จากนี้ไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...ถึงเธอจะเป็นพี่สาว แต่ก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวล่วงวงล้อมแห่งโชคชะตาของเหมือนผืน แน่แน่นอนว่าเหมือนผืนไม่รู้เลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะไม่ใช้การไปเที่ยวพักผ่อนธรรมดาอย่างที่มาสป้าบอกไว้ และเพราะความที่เชื่อใจพี่สาวมากเกินไปนั้น ทำให้เหมือนผืนมักจะมองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ควรทำให้เธอเอะใจ และตั้งคำถามกับการกระทำประหลาดของมาสป้า แต่หากมองอีกมุมหนึ่ง ก็คงเป็นเพราะโชคชะตาอย่างที่มาสป้าอ้างถึงนั่นละ

นี่เป็นเรื่องที่เหมือนผืนไม่อาจหลีกเลี่ยง ต่อให้มาสป้าบอกสิ่งที่คุณรู้เธอเห็นล่วงหน้าแก่น้องสาวก็ใช่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ หรือต่อให้เหมือนผืนรู้และพยายามเปลี่ยนแปลงมัน ลึกๆ มาสป้าก็รู้ดีว่าถึงอย่างไรเหมือนผืนและผู้ชายคนนั้นก็ต้องวนมาเจอกันสักวันหนึ่ง อยู่ดี

แต่จะเป็นการพบเจอที่ดีหรือเลวร้ายนั้น...ต่อให้เป็นมาสฟ้าที่
เห็นอนาคตได้ ก็ยากจะทำนาย

สีหน้าเย็นชาของผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังของรถทำให้เพื่อนร่วมทางอีกสองคนรู้สึกหนาวเหน็บเข้าไปถึงกระดูก ต้องลอบมองหน้ากันเล็กน้อยอย่างปริศนาหรือกั๊กกันอยู่หลายครั้ง แต่จะผ่นลมหายใจเบาๆ พวกเขาก็ยังต้องทำอย่างระมัดระวัง เพราะกลัวจะไปทำให้เจ้านายอารมณ์ขุ่นมัวโดยไม่ตั้งใจ

และแม้ว่าจะเริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่เหงื่อเม็ดโตๆ นั้นกลับผุดพรายขึ้นที่ตีนผมของลูกน้องทั้งสองคน ต่างรับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า หากผู้เป็นนายมีสีหน้าเช่นนี้แล้ว การทำงานในวันนี้ย่อมยากลำบากกว่าปกติแน่นอน

ถึงแม้จะเป็นที่รู้กันว่าจ้าวเวยหลงไม่ใช่เจ้านายที่ใจดีเป็นทุนเดิม อันที่จริงเขาออกจะเย็นชาและหยิ่งยโสอย่างที่คนชายที่มาจากตระกูลร่ำรวยส่วนใหญ่เป็นกันด้วยซ้ำ แต่นั่นกลับเป็นคนละเรื่องกับตอนที่เขาหงุดหงิด ความน่ากลัวของชายหนุ่มจะยิ่งทวีคูณจนยากที่จะอยู่ใกล้ๆ โดยที่ไม่โดนหางเลขไปด้วย

สิ่งที่เขามีสื่อเสียงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความเย็นชาก็คือความโหดร้ายของเขายามโกรธจัด ยิ่งหลังจากที่ชายหนุ่มขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว และความหยิ่งยโสของเขาพุ่งสูงทะลุแผ่นฟ้าจนใครๆ พากันเข็ด

ขยายเป็นทิวแถวแล้ว ความร้ายกาจจุดันของเขาก็ยิ่งพุ่งทะยานตามตำแหน่งที่ได้รับมาไม่แพ้กัน

หากไม่มีเรื่องจำเป็น ผู้คนส่วนใหญ่จะพยายามหลีกเลี่ยงการมีปัญหากับจ้าวเวยหลงกันทั้งนั้น เว้นแต่พวกที่พยายามเข้าหาเขาเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง ที่จะยอมข่มความกลัวแล้วบั่นหน่านับตัวเองเป็นมิตรกับชายหนุ่ม มีอีกเหตุผลก็คือพวกเขากลัวอิทธิพลของตระกูลจ้าว จึงยังพยายามรักษาความสัมพันธ์ของตนกับตระกูลจ้าวเอาไว้ อย่างสุดความสามารถ แต่นับวันก็ยิ่งยากเย็นขึ้นไปทุกที เพราะผู้นำตระกูลจ้าวในวันนี้มีนิสัยแตกต่างจากผู้เป็นปู่มากโข

จ้าวเวยหลงเป็นพวกรักสันโดษและเข้าถึงยาก อันเป็นที่มาของคำนิทานว่าเขานั้นหยิ่งและเย็นชา บวกกับที่ชายหนุ่มไม่ชอบออกงานสังคมใดๆ ผิดกับผู้เป็นพ่อที่ชอบเข้าสังคมและนิยมงานสังสรรค์เป็นชีวิตจิตใจ ความสนิทสนมกับตระกูลจ้าวที่ใครหลายคนนึกว่าตนเคยมี จึงค่อยๆ จางหายไปตามเวลา ยิ่งพวกเศรษฐีใหม่ที่หวังทำความรู้จักกับชายหนุ่มยิ่งเป็นไปไม่ได้เลย

ส่วนคนที่เคยมีเรื่องมีราวหรือไม่ลงรอยกับตระกูลจ้าวหรือกับตัวของจ้าวเวยหลงเองก็ดีนั้น ย่อมต้องเอาตัวหลีกเลี่ยงห่างจากจ้าวเวยหลง เพราะความหวาดกลัว ด้วยรู้ว่าพวกเขาไม่มีทางงัดข้อกับตระกูลจ้าวได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีการใด

ตระกูลจ้าวเป็นตระกูลเก่าแก่ มีเส้นสายอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทางที่ดีคืออย่าไปขัดขาพวกเขาหรือตั้งตัวเป็นศัตรูด้วยเด็ดขาด โดยเฉพาะกับจ้าวเวยหลง เพราะหากชายหนุ่มคิดจะเก็บกวาดใครหรือสิ่งใดขึ้นมาละก็ ต่อให้เก่งหรือมีคนใหญ่คนโตหนุนหลัง ก็ไม่แน่ว่าจะหลีกเลี่ยงเลียขี้ของจ้าวเวยหลงไปได้

คำเตือนนี้ถูกส่งต่อกันมาหลายต่อหลายทอด แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าคำพูดเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องเกินจริง กลับกัน...ทุกคนที่เคยข้องแวะกับ

ตระกูลจ้าวต่างพากันพยักหน้าและส่ายคางล่าวนั้นด้วยสีหน้าและน้ำเสียงหนักแน่นจริงจังยามพูดถึงความโหดเหี้ยมของจ้าวเวยหลง ผู้นำตระกูลจ้าวคนใหม่เป็นเสียงเดียวกัน

“หนีให้เร็ว อย่าให้เขาตามตัวเจอ แล้วก็อย่ากลับมาแข็งไ้่อีกเป็นอันขาด หากไม่อยากตาย”

นี่เป็นคำพูดของอดีตคนที่เคยทำงานกับจ้าวเวยหลง และแน่นอนว่าคำพูดของเขาถ่ายทอดไปถึงใครอีกหลายคนเช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือศัตรูของจ้าวเวยหลง ทุกคนล้วนจดจำคำเตือนนี้ได้ขึ้นใจ

แม้ว่าหลายต่อหลายครั้ง เรื่องที่ทุกคนพูดถึงจ้าวเวยหลงมักจะมีอคติส่วนตัวมาเกี่ยวข้อง แต่ก็มีหลายเรื่องที่เป็นความจริงอันไม่อาจหลบหลับตามองข้ามไปได้ โชคดีที่จ้าวเวยหลงไม่ได้มีเวลาว่างมากพอที่จะมาสนใจเรื่องซุบซิบไม่เป็นเรื่องพวกนี้ ชายหนุ่มคิดเพียงว่าอย่างไรเสียตอนที่เขาออกงานสังคมเพราะหาข้ออ้างหลีกเลี่ยงไม่ได้นั้น ผู้คนรอบตัวเขาต่างก็พร้อมใจกันปั้นหน้ายิ้มและพูดประจบเอาใจเขากันอย่างสุดซึ้งที่อยากเอาใจเจ้านายอยู่แล้ว แล้วทำไมเขาต้องเสียเวลาไปวิ่งไล่ตามคำนิินทาที่ลอยมาและหายไปกับสายลมพวกนี้ด้วยสำหรับเขา ไม่ว่าลับหลังผู้คนจะนิินทาว์ร้ายเขาอย่างไร จ้าวเวยหลงไม่สนใจ ขอเพียงพวกนั้นไม่เิ่งพูดให้เขาได้ยินเป็นพอ

“ท่านประธานจะไปเจอคุณลีหยางก่อนไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้สายตาคมกริบของจ้าวเวยหลงเคลื่อนกลับมาจากนอกรถ สบตาลู่เหวี่ยง เลขชาย ของตนผ่านกระจกมองหลัง คิ้วเข้มของเขาขมวดมุ่นเล็กน้อยเมื่อพิจารณาคำถามเมื่อครู่อย่างถี่ถ้วน แล้วจึงตอบกลับด้วยคำถาม

“ทำไมฉันต้องไปเจอเขา”

“คุณลีหยางจะไปสิงคโปร์พ่่งนี้ครับ คนของเราเพิ่งรายงานว่

มีการเตรียมเอาเครื่องบินออกพ่วงนี้ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง” เลขาฯ ของ จ้าวเวยหลงเอ่ยรายงานขณะก้มหน้าอ่านข้อความในไอแพด หยุดครู่หนึ่งเพื่อตรวจทานข้อความจึงพูดต่อ “ตอนนี้กำลังตรวจสอบอยู่ว่าคุณ ลีหยางจะมีแผนไปพบบ้านคู่ด้วยหรือเปล่า”

“ไปสิงคโปร์ ไปกี่วัน” จ้าวเวยหลงไม่อยากจะพูดตัวเอง ก่อนหน้านี้เขาค่อนข้างมั่นใจว่าจ้าวลีหยาง ปู่ของเขาไม่มีทางไปไหนช่วงนี้แน่ๆ แต่จู่ๆ เลขาฯ ของเขากลับพูดเรื่องการเดินทางไปสิงคโปร์ขึ้นมาเสียอย่างนั้น “แล้วหมอดูคนนั้นล่ะ เปลี่ยนแผนการเดินทางด้วยหรือเปล่า”

“ยังไม่มีรายงานครับ คนของเราจับตาดูอยู่ตลอดเวลา ตัวของผู้หญิงคนนั้นยังเป็นตัวมาเซียงไฮ้ครับท่านประธาน”

“จับตาดูเอาไว้ อย่าให้เกิดเรื่องผิดพลาดขึ้น” จ้าวเวยหลงว่า พลังยกมือขึ้นเสยผมแรงๆ อย่างหงุดหงิด

ตั้งแต่หมอดูคนนี้เข้ามาในชีวิตของจ้าวลีหยาง ปู่ของเขา หล่อนก็สร้างเรื่องปวดหัวให้เขาไม่เว้นวัน ขนาดหมอดูที่ปู่ของเขาเคยศรัทธาหนักหนายังไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อที่จ้าวลีหยางมีต่อหมอดูคนนี้ แถมหล่อนยังอายุน้อยกว่าเขาอยู่หลายปี แต่กลับอ้างว่าเห็นอนาคต และสามารถช่วยเหลือสกุลจ้าวของเขาให้รุ่งเรืองกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้ แน่نونว่าปู่ของจ้าวเวยหลงเชื่อเจ้าหล่อนหมดหัวใจ ไม่คิดแม้แต่จะตั้งคำถาม ไม่ว่าผู้หญิงคนนี้จะแสดงอภินิหารอะไรไว้ พอใครเอ่ยเตือนท่านหน่อย ปู่ของเขาก็ถึงกับขู่ว่าจะตัดขาดและไล่ออกจากตระกูลเลยทีเดียวน

ตอนนี้มีเพียงจ้าวเวยหลงคนเดียวที่พอจะมีปากมีเสียง ใช้เหตุผลหักล้างความมั่งงายของจ้าวลีหยางได้บ้าง...เป็นบางครั้ง และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจ้าวเวยหลงถึงรู้สึกเกลียดผู้หญิงคนนั้นทั้งที่ยังไม่เห็นหน้า

ในสายตาเขา ผู้หญิงอายุน้อยที่กล้าเอาตัวเองมาข้องเกี่ยวกับผู้ชายที่สามารถเป็นคุณตาเธอได้โดยการอ้างว่าเป็นหมอดูที่เห็นอนาคต เพียงเพื่อหลอกเอาเงินจากชายที่แก่กว่าพ่อของเธอ ต่อให้จ้าวเวยหลงอยากมองโลกในแง่ดีเพียงใด ก็ไม่สามารถมองว่าเธอเป็นคนดีได้จริงๆ อย่างมากก็เป็นได้แค่นักต้มตุ๋นมืออาชีพเท่านั้น

เธอก็คงไม่รู้หรือกว่า การที่เธอหลอกปู่ของเธอให้เชื่อได้สำเร็จนั้นสร้างความเสียหายต่อเขาและตระกูลอย่างไรบ้าง!

“ครับ ท่านประธาน”

เสียงนั้นทำให้จ้าวเวยหลงกลับมาอยู่กับปัจจุบัน ชายหนุ่มมรรยาธมหายใจยาวเหยียด ใช้เวลาอดีตใจหนึ่งเพื่อสงบสติอารมณ์

“เรื่องที่ปู่ฉันจะไปสิงคโปร์ ให้คนตามดูอยู่ห่างๆ ก็พอ มีอะไรให้รายงานฉัน อย่าทำอะไรโดยพลการ” จ้าวเวยหลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงออกคำสั่ง “อย่ารบกวนคนตระกูลผู้เด็ดขาด โดยเฉพาะป่าใหญ่ ท่านไม่ชอบโดนจับตามอง”

ป่าใหญ่ที่จ้าวเวยหลงเอ่ยถึงนั้นเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัว ซึ่งย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่สิงคโปร์กับสามีตั้งแต่แต่งงานกันได้เพียงไม่กี่ปี ซึ่งจ้าวเวยหลงรู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องอย่างมาก แม้ว่าสามีสกุลสูงของท่านคนนี้จะไม่ได้มาจากตระกูลเก่าแก่หรือเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยมาก่อนจะแต่งงานกันอย่างที่ปู่ของเขาเคยตั้งความหวังเอาไว้ แต่ตอนนี้ป่าใหญ่ก็มีความสุขมากเท่าที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะมีความสุขได้

และคงเป็นเพราะสามีคนนี้ของป่าใหญ่ทำให้ท่านมีความสุขมากนี่เอง ปู่ของเขาจึงต้องจำใจปล่อยให้ลูกสาวเพียงคนเดียวไปอยู่ไกลหูไกลตา และหากเขาจำไม่ผิด ครั้งนี้อาจเป็นครั้งแรกตั้งแต่ป่าใหญ่แต่งงานออกไปที่ท่านจะได้เจอกับปู่ของเขา จึงไม่แปลกเลยที่การพบกันของทั้งคู่จะสร้างความตระหนกให้คนในตระกูลจ้าว

ถึงแม้ว่าการเลือกสามีของป่าใหญ่ในครั้งนั้นจะไม่ได้เป็นที่ถูกใจ

ของจ้าวลีหยางนัก ทว่าโชคดีที่เรื่องเกิดขึ้นก่อนที่ย่าของเขาจะเสีย ย่า
ของเขารักลูกสาวยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ แม้ว่าป้าใหญ่จะเลือกแต่งงาน
กับชายที่มาจากครอบครัวยากจน ท่านก็สนับสนุนป้าใหญ่ ขอเพียงให้
คนรักของป้าใหญ่รับปากว่าจะรักป้าใหญ่เพียงคนเดียว ไม่มีหญิงอื่น
ตลอดชีวิต และจะดูแลป้าใหญ่ให้ดี เท่านั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับผู้เป็น
แม่

แม้จะขัดใจ แต่นั่นก็ทำให้ปู่ของเขาซึ่งยำเกรงภรรยามากต้อง
ยอมปล่อยให้ลูกสาวคนเดียวแต่งงานออกไปพร้อมกับสินเดิมมูลค่า
มหาศาล สมฐานะลูกสาวคนเดียวของตระกูลจ้าวในขณะนั้น

ซึ่งสินเดิมในการแต่งงานของป้าใหญ่ในครั้งนั้นได้สร้างรอยร้าว
ขึ้นในตระกูลจ้าว ยิ่งหลังจากที่ย่าของจ้าวเวยหลงเสียชีวิตไป ความ
สัมพันธ์ระหว่างปู่ของเขากับป้าใหญ่ก็ยิ่งห่างเหิน แทบจะเรียกได้ว่า
ตัดขาดกันไปโดยปริยาย จึงไม่ต้องพูดถึงความสัมพันธ์ของพี่น้องคน
อื่นกับป้าใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อปู่ของเขาเรียกหมอลูกมาทำนาย
ดวงชะตาถูกคนแรกของป้าใหญ่ รอยร้าวที่เคยมีก่อนหน้าก็กลับกลายเป็น
ความบาดหมางใจครั้งใหญ่ และทุกอย่างก็เลวร้ายกว่าเดิมเป็น
ร้อยเท่า

“วันนี้ไม่มีประชุมอะไรสำคัญใช้ไหม” น้ำเสียงของจ้าวเวยหลง
มีแววเหน็ดเหนื่อยและรำคาญ ยิ่งคิดถึงว่าเขาต้องไปนั่งฟังเรื่องของ
หมอลูกคนนี้ตอนเจอนู ความหงุดหงิดของเขาก็ยิ่งทวีคูณ

“ไม่มีครับท่านประธาน”

“ถ้าอย่างนั้นก็จงรื้อนโปรดของนูฉันไว้สัก...สองทุ่มแล้วกัน”
ท่านประธานคนหล่อสั่ง ถอนหายใจแรงขณะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาส่ง
ข้อความหาผู้เป็นปู่ว่าเขาจะชวนท่านไปกินอาหารร้านโปรดก่อนออก
เดินทางได้หรือไม่ ไม่นานโทรศัพท์ของจ้าวเวยหลงก็มีสายเรียกเข้า ซึ่ง
เป็นใครไปไม่ได้นอกเสียจากปู่สุดที่รัก จ้าวลีหยาง อดีตผู้นำของตระกูล

จ้าวนั่นเอง

“ครับปู่”

“ถ้าจะหลอกฉันไปทานข้าวแล้วห้ามฉันไม่ให้ไปสังคิปอร์เหมือนที่พ่อแกเพิ่งทำกับฉันไปก็ไม่ต้อง ยังไงฉันก็ไม่เปลี่ยนใจ”

เสียงปลายสายนั้นบอกชัดว่าเจ้าตัวกำลังหงุดหงิดกับบรรดาลูกหลานที่ซี้ซลาดตาขาว สติแตกเพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่เขาจะไปเจอลูกสาวหลังจากไม่เจอกันหลายปี พวกมันทำราวกับว่าเขาจะขายหุ้นบริษัททิ้งแล้วหนีไปใช้ชีวิตบั้นปลายกลางป่าเขาอย่างไรอย่างนั้น

“ผมจะห้ามปู่ทำไมล่ะครับ”

จ้าวเวยหลงว่าเสียงกั๊กหัวเราะ ไม่เหลือเค้าคนหน้าบึ้งเมื่อนาทีที่ผ่านมา การเปลี่ยนอารมณ์บุบปับของผู้เป็นนายทำให้ลูกน้องทั้งสองคนที่นั่งอยู่ตอนหน้าของรถชนลุกเกรียว รู้ว่าจ้าวเวยหลงเก่งเรื่องเสแสร้งซ่อนความรู้สึก แต่พวกเขาก็ยังทำใจให้ชินไม่ได้จริงๆ

“ผมไม่ใช่พ่อเสียหน่อย ที่ชวนปู่มาทานข้าวนี้เลี้ยงก่อนที่ปู่จะเดินทางไ้ครับ อีกหลายวันกว่าปู่จะกลับมาไม่ใช่หรือ”

“คนของแกนี่ทำงานกันเร็วจริงๆ”

จ้าวลีหยางกระแหนะกระแหนะหลานชาย แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะเพิ่งก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทนเขาได้ไม่นาน แต่บารมีของจ้าวเวยหลงกลับไม่ต้องไปกว่าเขาซึ่งทำหน้าที่ผู้นำมาหลายสิบปีเลย เรียกว่าหลานชายคนนี้ถูกใจเขาทุกอย่าง ทั้งเก่งและเด็ดขาด ต่างจากพ่อของมัน

“ไม่มีใครบอก ผมก็เดาได้ครับ” จ้าวเวยหลงยิ้มมุมปาก โดยที่รอยยิ้มนั้นไม่ได้เลยไปถึงดวงตา แววตาของเขายังเย็นชาและคมกริบ ประหนึ่งตัดคนเป็นสองท่อนได้เพียงการกวัดมวงครั้งเดียว “แต่ปู่พูดว่าพ่อถึงกับรีบไปขอรับรองให้ปู่เปลี่ยนใจ ผมก็พอจะรู้แล้วว่าทริบนี้ปู่อยู่นานหลายวัน ผมคิดถูกใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่ทั้งการอะไรที่แกต้องรู้” จ้าวลีหยางว่าเสียงขึ้นจุ่มก ฐัทัน หลานชายมากเล่ห์ของตนดีกว่าใคร “ทำงานของแกไปเถอะ ตำแหน่ง ประธานบริษัทมันว่างงานนักหรือยังไ้ ตอนฉันเป็นประธาน ฉันแทบ ไม่มีเวลาขยับตัวไปไหน”

“ผมมีเวลาว่างให้ครอบครัวเสมอครับ” จ้าวเวยหลงเอ่ยประจบ ทั้งสีหน้าเอ็นชธา “โดยเฉพาะกับปู่ สรุบว่าไปทานมือเย็นกันนะครับ”

“มีคนอื่นไปด้วยไหม” จ้าวลีหยางเริ่มลังเล การที่เขาเคือง บุตรชาย ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเอาความโกรธทุกอย่างไปลงกับ จ้าวเวยหลง อายุจนปู่นี้แล้ว เขาย่อมแยกแยะได้ว่าใครควรโดนด่า และใครที่เขาควรปล่อยยให้มาประจบประแจง

“ถ้าปู่ไม่อยากให้ใครรบกวนก็จะมีแค่เราครับ” จ้าวเวยหลงบอก

คำพูดของชายหนุ่มสร้างความพอใจให้จ้าวลีหยางไม่น้อย นับ ว่าไม่เสียแรงที่เป็นหลานคนโปรดของเขา เพียงพูดไม่กี่คำจ้าวเวยหลง ก็รู้ว่าเขาต้องการอะไร ช่างต่างกับพ่อของมันจริงๆ

“ดี”

นั่นหมายความว่าจ้าวลีหยางตอบรับนัดกินข้าวเย็นนี้ของ หลานชาย ซึ่งทำให้จ้าวเวยหลงถึงกับผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก

เขารักและเคารพปู่ของเขามาก แต่บางครั้งท่านก็เป็นคนหัวแข็ง และดื้อรั้นจนทำให้เขาเกือบประสาทเสียอยู่หลายรอบ ต้องยกความดี ความชอบในการทำให้ปู่ของเขากลายเป็นคนไม่ฟังใครให้ยายหมอดูที่ ชื่อมาสฟ้าอะไรนั่นเลย เพราะตั้งแต่ปู่เขาเจอกับผู้หญิงคนนั้น ความ หัวรั้นของท่านก็พุ่งสูงขึ้นชนิดที่ว่าใครพูดก็ไม่ฟัง ขนาดเขายังต้อง เปลี่ยนมาใช้วิธีหวานล้อมร้อยแปดแทน

แต่ยายผู้หญิงบ้าคนนั้นคงไม่รู้หรือกว่าตัวเองสร้างหายนะให้เขา และครอบครัวขนาดไหน แต่ก็จะเป็นแบบนี้ซักไม่นานหรอก...เมื่อเธอ มาถึงที่นี่...มาถึงเซียงไฮ้เมื่อไร เขาจะแจกแจงให้เธอรู้เองว่าเธอทำอะไร

กับเขาเอาไว้บ้าง!

คิดถึงปัญหาต่างๆ แล้ว จ้าวเวยหลงก็ปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที พลันสงสัยว่าเขาทำบาปกรรมอะไรเอาไว้กับพวกหมอดู ทำไมทั้งชีวิตเขาจึงต้องมาเดือดร้อนเพราะคนพวกนี้ไม่จบไม่สิ้น ตั้งแต่คราวครอบครัวของป้าใหญ่จนกระทั่งตอนนี้ เมื่อไรที่ตระกูลของเขาจะก้าวข้ามความมั่งงายพวกนี้ไปได้เสียที

หลังจากที่เขาก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูลแทนจ้าวลี้หยาง แม้ว่าจ้าวเวยหลงจะพยายามอย่างหนัก แต่เขาก็ยังไม่สามารถเอาความคิดความเชื่อนี้ออกไปจากการบริหารงานอย่างสิ้นเชิงอย่างที่เขาวางแผนไว้ในตอนแรก นี่มันยุคไหนกันแล้ว ทำไมบรรดาผู้อาวุโสในตระกูลถึงได้ยึดติดกับเรื่องไม่เป็นเรื่องพวกนี้นัก

สำหรับจ้าวเวยหลง เขาไม่ต้องการให้มีเรื่องพวกนี้มาเกี่ยวข้องกับการทำงานภายใต้การบริหารของเขา ชายหนุ่มไม่เหมือนปู่ของเขาที่เชื่อเรื่องพวกนี้มาก ชนิดที่ว่าต้องตรวจเช็คตั้งแต่ฮวงจุ้ยมาจนถึงสีของป้ายบริษัท ในสายตาของเขา การทำแบบนั้นมันเสียเวลาและเสียทรัพยากรโดยใช่เหตุ เขาต้องการให้การทำงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันสมัย

ยิ่งช่วงหลังที่เขามีการติดต่อกับบริษัทตะวันตก เรื่องความเชื่อพวกนี้ควรจะหมดไปได้แล้ว นอกจากจะเสียเงินและเวลาโดยใช่เหตุแล้ว ยังยากที่จะอธิบายให้คู่ค้าทางธุรกิจเข้าใจอีก การจะบอกว่าต้องเว้นทางเดินไว้ให้เทพเจ้าเดิน แค่นี้คิดเขาก็อับอายจนอยากเอาหัวมุดคอนกรีตแล้ว

สิ่งที่จ้าวเวยหลงอยากได้มันก็เรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาทำได้ภายใต้การมืออยู่ของจ้าวลี้หยางนั้นมันก็อีกเรื่องหนึ่ง แม้ว่าจ้าวลี้หยางจะพูดว่าเขาหลงจากตำแหน่งผู้นำตระกูลและยกตำแหน่งนั้นให้หลานชายแล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติ อำนาจที่จ้าวลี้หยางเคยมีก็ไม่ใช่เรื่องที่จะมอง

ข้ามไปได้เลยเสียทีได้ยว

หลายคนในตระกูล โดยเฉพาะรุ่นพ่อของจ้าวเวยหลง ยิ่งเกรงกลัวจ้าวลี่หยางอยู่พอสมควร ไม่ว่าจะเป็นเพราะจ้าวลี่หยางเป็นพ่อของพวกเขา หรือเพราะกลัวว่าตัวเองจะถูกลดความโปรดปรานลง แล้วถูกขับออกจากตระกูลเหมือนลูกสาวคนโตของครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลอะไรนั้น ทุกเหตุผลที่ว่ามาก็เป็นเรื่องที่น่ารำคาญพอแล้วสำหรับผู้นำตระกูลคนใหม่อย่างจ้าวเวยหลง

โดยส่วนตัวแล้ว จ้าวเวยหลงไม่ได้มีความคิดที่จะยกตนเป็นใหญ่เหนือจ้าวลี่หยาง เขาไม่สนใจเรื่องพรรคนั้นอยู่แล้ว ขอแค่ตอนที่เขาและปู่มีความเห็นไม่ตรงกันเรื่องไร้สาระพวกนี้ หรือเรื่องที่เหมาะสมทุกท่วงให้มีการปรับเปลี่ยนบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับบริษัท เขาคาดหวังให้คนใต้บังคับบัญชาของเขาสนับสนุนความเห็นของเขา ไม่ใช่ชอบน้อมพยักหน้าเห็นด้วยกับจ้าวลี่หยางไปเสียหมด

บางครั้งจ้าวเวยหลงก็อดคิดไม่ได้ว่า ที่คนในตระกูลสนับสนุนความเห็นของจ้าวลี่หยางนั้น เพราะแท้จริงแล้วทุกคนในบ้านก็มีความเชื่อแบบเดียวกับปู่ของเขา ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวบารมีของชายชราอย่างที่อ้างกับเขา

ก่อนที่จ้าวเวยหลงจะได้เสียเวลากับเรื่องที่ผ่านมาแล้วไปมากกว่านี้ ชายหนุ่มก็รู้ตัวว่าตอนนี้รถของพวกเขาเคลื่อนเข้ามาในอาณาจักรจ้าวที่ยิ่งใหญ่เรียบร้อยแล้ว

เฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์เป็นหนึ่งในหลายธุรกิจของตระกูลจ้าว แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นธุรกิจหลักที่ผลักดันให้ตระกูลจ้าวเป็นที่น่าเกรงขามในวงการธุรกิจ จากที่ก่อนหน้านี้ชื่อเสียงเดียวของตระกูลจ้าวมีเพียงความเก่าแก่ให้คนเขาเล่าสือกัน ผิดกับตอนนี้ที่เฉวียนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์กลายเป็นยักษ์ใหญ่ในกลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตชิ้นส่วนต่างๆ ให้แก่สองบริษัทยักษ์ใหญ่สัญชาติอเมริกาเพียง

ไม่กี่ปีพวกเขา ก็ผงาดขึ้นมากกลายเป็นหนึ่งในองค์กรที่ไม่มีใครกล้ามองข้าม

และเพราะเหตุนี้ ตำแหน่งผู้บริหารเจียวนจิ้นเอนเตอร์ไพรส์จึงเป็นที่หมายปองของใครหลายคนในตระกูลจ้าว ต่างมีความคิดว่าการที่ถูกหลานสายตรงของใครขึ้นมารับตำแหน่งนี้ได้ก็ไม่ต่างจากการได้ขึ้นไปควบคุมตระกูลจ้าวทั้งหมดไว้ในกำมือ ซึ่งความคิดนั้นก็ไม่ได้ผิดไปจากความจริงมากเท่าไร แต่ก็เชื่อว่าจะถูกไปทั้งหมดเสียทีเดียว

ในความรู้สึกของจ้าวเว่ยหลง หลังจากขึ้นมาทำหน้าที่นี้ต่อจากผู้เป็นปู่ได้ไม่นาน เขาก็ได้เรียนรู้ว่าตำแหน่งและอำนาจที่เขามีในมือ ไม่ได้มาพร้อมความสวดยหู่และสุขสบายอย่างที่ใครๆจินตนาการ กลับกัน...อำนาจที่หลายคนอยากได้นั้นมาพร้อมความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ และความคาดหวังที่จ้าวเว่ยหลงต้องแบกรับ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เขาไม่สามารถตัดสินใจผิดพลาดได้ เพราะความผิดพลาดครั้งหนึ่งอาจทำให้ลูกจ้างตัวเล็กๆหลายคนต้องลำบาก มันเป็นภาระที่หนักอึ้งเต็มสองป่าของจ้าวเว่ยหลง จนบางครั้งเขาก็นึกอยากโยนทุกสิ่งทุกอย่างทิ้ง แล้วกลับไปใช้ชีวิตอย่างที่คนในวัยสามสิบสามปีเขาทำกัน

แต่นั้นก็คงเป็นไปได้เพียงความฝันนั้นละ...จ้าวเว่ยหลงรู้ว่าตั้งแต่ที่เขาขึ้นรับตำแหน่งนี้ต่อจากจ้าวลี่หยาง เรื่องการกลับไปเป็นเพียงเด็กหนุ่มที่กินเที่ยว ใช้ชีวิตธรรมดา ก็ลอยหายไปตามสายลมเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเอาเข้าจริงจ้าวเว่ยหลงก็ไม่ได้อาลัยวารณชีวิตแบบเดิมของตนเท่าไรหรอก แต่นานๆ ครั้งมันก็จะมีแวบหนึ่งที่เขาคิดถึงช่วงเวลาแสนอิสระแบบนั้นขึ้นมาเท่านั้นเอง

“คุณช่งเหยียนรออยู่ในออฟฟิศแล้วครับ ท่านประธาน”

จ้าวเว่ยหลงเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตนหลังได้ยินคำนั้น นัยน์ตาคมกริบของเขาฉายแววลึกลับ ยากจะคาดเดาว่าคิดอะไรอยู่

ทำให้เจ้าของคำพูดเมื่อครู่หน้าซีด คิดว่าตนพูดอะไรผิดไปแน่ จ้าวเวยหลงจึงมองด้วยสายตาเช่นนี้ ทว่าลู่เหวินก็รู้ว่าตนไม่มีทางเลือกมากนัก หากเขาไม่บอกจ้าวเวยหลงว่าตอนนี้มีแขกที่ชายหนุ่มไม่ได้เชิญมานั่งรออยู่ข้างบนก่อนแล้ว และปล่อยให้ผู้เป็นนายขึ้นไปพบเจอเองโดยไม่แจ้งล่วงหน้า แบบนั้นจ้าวเวยหลงก็เอาเขาตายเหมือนกัน

“อืม”

จ้าวเวยหลงรับคำในลำคอก่อนถอนหายใจ จากนั้นจึงเปิดประตูรถและก้าวตรงไปที่ลิฟต์ส่วนตัวสำหรับผู้บริหารโดยไม่หยุดทักทายใคร

ร่างสูงในชุดสูทราคาแพงพร้อมดวงหน้าดูดีนั้นเป็นภาพที่ชินตาของคนที่ทำงานในเจ็ยวินจินเอนเตอร์ไพรส์ แต่ไม่มีทางที่พวกเขาจะรู้สึกชินชากับรังสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจากร่างสูงของผู้เป็นเจ้านายครั้งแรกที่พบจ้าวเวยหลง พวกเขาเคยหวาดกลัวและอึดอัดอย่างไร ตอนนี้ก็รู้สึกเช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งบริษัทมีเพียงพนักงานไม่กี่คนเท่านั้นที่มีความกล้ามากพอที่จะพูดคุยกับจ้าวเวยหลง ทุกคนต่างคิดว่า หากไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่มีใครอยากเอาหัวขึ้นไปวางบนเขียงหรือ

แม้จะผ่านมามากหลายปีแล้ว แต่ก็ไม่มีใครลืมนึกว่าจ้าวเวยหลงทำเช่นไรกับอดีตพนักงานสาวใจกล้าที่บ้าบิ่นพอที่จะทอดสะพานให้เขาอย่างโจ่งแจ้ง วันนั้นหลังจากที่จ้องเจ้าหล่อนด้วยสายตาเย็นชาคมกริบแล้ว จ้าวเวยหลงก็ประกาศไล่หล่อนออก พร้อมกับให้เลขานุการของเขา นำชื่อหล่อนขึ้นประกาศอย่างเป็นทางการในเว็บไซต์ของบริษัทว่า หลังจากนี้บุคคลนี้จะไม่ถูกว่าจ้างจากบริษัทในเครือตระกูลจ้าวตลอดระยะเวลาที่จ้าวเวยหลงนั่งตำแหน่งผู้บริหารสูงสุด

เพียงแค่ลงประกาศนั้นไป จ้าวเวยหลงก็สร้างความสั่นสะเทือนและสร้างความหวาดกลัวให้พนักงานหญิงทุกคนที่เคยมีความคิดจะหว่านเสน่ห์ใส่ ดับฝันสาว ๆ พวกนั้นก่อนจะโยนความเพ้อฝันไร้สาระของพวกเขาหล่อนลงไปในกลุ่ม ปิดท้ายด้วยการเอาดินกลบปากหลุม

ดังกล่าว ไม่ปล่อยให้ความคิดจำพวกนี้ได้ผุดขึ้นมาจากหลุมอีก

นับว่าเป็นการกระทำที่โหดร้าย แต่ก็ตัดปัญหาได้อย่างหมดจดตามแบบฉบับของเจ้าตัว เพราะตั้งแต่นั้นไม่ว่าใครก็ไม่กล้าต่อแค้นกับจ้าวเวรหลงอีกเลย ตั้งแต่พนักงานสาว ๆ ในองค์กรของเขา ลามไปถึงตระกูลต่างๆ ที่เคยคิดจะจับคู่ลูกสาวของตนกับจ้าวเวรหลง ทุกคนที่เห็นประกาศนั้นต่างล้มเลิกแผนการ และเปลี่ยนเป้าหมายจากจ้าวเวรหลงไปหาหนุ่ม ๆ คนอื่นในตระกูลจ้าวแทน

สำหรับพวกเขานั้น แม้จะไม่ได้จ้าวเวรหลงมาเป็นชาย แต่ขอให้เป็นคนตระกูลจ้าวก็นับว่าใช้ได้ เพียงได้เกี่ยวดองกับตระกูลจ้าว ไม่ว่าจะดองกับใครก็นับเป็นเรื่องดีทั้งนั้น

“โผล่หัวมาได้เสียทีนะแก”

เสียงจิกกัดดังขึ้นทันทีที่เห็นใบหน้าคมคายของจ้าวเวรหลง สายตาคมกริบของคนสองคนต่างจับจ้องกัน คู่หนึ่งเป็นของจ้าวเวรหลงอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนอีกคู่เป็นของชายผู้มีเค้าหน้าคมคาย คล้ายจ้าวเวรหลงอยู่หลายส่วน ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่า ช่งเหยียนที่เลขาฯ ของจ้าวเวรหลงพูดถึงเมื่อครูนี้นี้ก็เป็นหนึ่งในตระกูลจ้าวเช่นเดียวกัน

“สวัสดิ์ครับพ่อ” จ้าวเวรหลงเอ่ยทักทายจ้าวช่งเหยียน ทว่าสีหน้าของเขากลับไร้แววยินดีที่ได้พบผู้เป็นพ่อ บรรยากาศของการพบกันระหว่างพ่อลูกหนาวเย็นและห่างเหินยิ่งกว่าการเผชิญหน้ากันของคู่แค้น ชวนให้สงสัยถึงความสัมพันธ์ของทั้งคู่อย่างมาก

“ยังจำได้ด้วยหรือใจว่ามีฉันเป็นพ่อ” จ้าวช่งเหยียนเองก็มีแววหงุดหงิดไม่น้อยไปกว่าลูกชาย แม้สีหน้าของเขาจะไม่ดูตื่นเท่าจ้าวเวรหลง แต่ก็ทำให้พนักงานหน้าห้องตัวน้อย ๆ หวาดกลัวได้ “ฉันรอแกนานแค่ไหนแล้วรู้ไหม”

“ถ้าพ่อบอกผมก่อนว่าจะมา ก็คงไม่ต้องรอนานแบบนี้”

น้ำเสียงราบเรียบของจ้าวเวยหลงบอกให้อีกคนรู้ว่าเขาไม่สนใจเรื่องที่จ้าวซ่งเหยียนมานั่งรอเขาอย่างปากว่าเลยสักนิด ชายหนุ่มเดินผ่านร่างสูงของบิดาไปนั่งหลังโต๊ะ เตรียมเปิดคอมพิวเตอร์เพื่อเริ่มทำงาน การที่จ้าวเวยหลงทำเป็นไม่แยแสทำให้จ้าวซ่งเหยียนหวอดกระตุก ก้าวไปพับฝาคอมพิวเตอร์ของจ้าวเวยหลงเสียงดัง

การกระทำนั้นของจ้าวซ่งเหยียนทำให้เลขาฯ หน้าห้องที่เข้ามาดูแลแขกของเจ้านายตาโต แม้จ้าวซ่งเหยียนจะเป็นพ่อ แต่เธอก็เชื่อว่าจ้าวเวยหลงไม่มีทางยอมให้เขามาข่มเหงถึงถิ่นแบบนี้ ความหยิ่งยโสของจ้าวเวยหลงเป็นที่เลื่องลือ ต่อให้คนคนนั้นเป็นพ่อ ก็อย่าคิดว่าจะมาลบล้างศักดิ์ศรีของผู้นำตระกูลจ้าวได้

“มองฉันแบบนี้หมายความว่ายังไง แกจะสั่งให้คนโยนฉันออกไปงั้นหรือ” “ไม่รู้ว่่าจ้าวซ่งเหยียนกินอะไรเข้าไป วันนี้จึงใจกล้าบ้าบิ่นขนาดทำทนายจ้าวเวยหลงเช่นนี้

“ไม่ต้องเสียเวลาเรียกคนหรอก ถ้าพ่อยังบ้าไม่เลิกแบบนี้ ผมจะเป็นคนโยนพ่อออกไปเอง” จ้าวเวยหลงตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่ายประกาศชัดว่าเมื่อครั้งไม่ใช่เพียงคำขู่ แต่เป็นการเตือนขั้นสูงสุดจากเขา ซึ่งนั่นไม่ต่างจากการรดน้ำเย็นจัดใส่ศีรษะของจ้าวซ่งเหยียนสักเท่าใด

ทันใดนั้นจ้าวซ่งเหยียนก็เหมือนจะได้สติขึ้นมาและตระหนักได้ว่าตนเพิ่งทำอะไรลงไป เขากลืนน้ำลายหนึ่งดๆ ลงคอ หลบตามองมือของตนที่กดแน่นบนคอมพิวเตอร์ของลูกชาย ก่อนจะรีบดึงมือกลับมาไว้ข้างตัว สีหน้ามีแววเสียใจในสิ่งที่เพิ่งทำลงไป

จ้าวเวยหลงอารมณ์ดีขึ้น คิดว่าอย่างน้อยจ้าวซ่งเหยียนก็ยังไม่ได้ขาดสติไปเสียทีเดียว...แต่มันก็ทำให้เขารู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

“แกรู้เรื่องที่ปู่ของแกจะไปสิงคโพรหรือยัง”

จ้าวซ่งเหยียนเปลี่ยนประเด็นทันที เรื่องที่จะทำให้เขามาหาจ้าว

เวยหลงได้นั้นมีเพียงไม่กี่เรื่อง แม้ว่าจะจะเป็นพ่อลูกกัน แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่กลับไม่ต่างจากคนแปลกหน้า ปีหนึ่งพบกันเพียงไม่กี่หน แต่ละครั้งล้วนเป็นวันรวมญาติที่ทุกคนในตระกูลต้องเข้าร่วม ซึ่งหากเลือกได้ละก็ ไม่มีทางที่จ้าวเวยหลงจะไปหรือ

“รู้แล้วครับ”

“รู้แล้ว?” จ้าวซ่งเหยียนจ้องมองบุตรชายด้วยความไม่ยากเขื่อนึกสงสัยว่าหากจ้าวเวยหลงรู้เรื่องแล้วทำไมถึงยังวางเฉยอยู่ได้ “รู้แล้วทำไมยังไม่ทำอะไร แกเสียสติไปแล้วหรือยังไฉนเวยหลง ทำไมถึงไม่รีบไปห้ามปู่แก”

“พ่อห้ามปู่แล้วท่านฟังพ่อหรือเปล่าล่ะครับ”

จ้าวเวยหลงเลิกคิ้ว แม้จะรู้อยู่แล้วว่าหากจ้าวซ่งเหยียนหยุดปู่ของเขาได้ ตอนนี้อีกคงไม่มาอยู่ตรงนี้ แต่จ้าวเวยหลงก็อดขอย้อนพ่อตัวเองไม่ได้จริงๆ จึงย้อนถามอีกฝ่ายอย่างกวนประสาท

“นี่แก...”

“ในเมื่อพ่อห้ามท่านไม่ได้ เรื่องอะไรผมต้องหาเรื่องใส่ตัวด้วย ผมไม่ได้มีเวลาร่างมากพอที่จะไปนั่งให้ใครตำหนอกนะครับ ต่อให้คนคนนั้นเป็นปู่ก็เถอะ”

“แล้วแกจะปล่อยให้ปู่แกไปสิ่งใดไปอย่างนั้นหรือ” จ้าวซ่งเหยียนเตือนหนัก “แกคงไม่คิดว่าปู่แกไปที่นั่นเพราะอยากพักผ่อนอย่างที่บอกจริงๆ หรือใส่ไหม แกรู้หรือเปล่าว่าปู่แกนัดเจอใครที่นั่น”

“รู้สิครับ ผมไม่ได้โง่งนะ” จ้าวเวยหลงตอบพลางถอนหายใจยาวเหยียด เรื่องแค่นี้ทำไมเขาจะไม่รู้ ไม่ต้องให้ใครมาชี้แจงบอก เขาก็จะได้แล้วว่าการเดินทางไปพบป้าใหญ่ครั้งนี้ของปู่ยอมมีเจตนาแอบแฝง “แต่จะให้ผมทำยังไง ผมขวางปู่ไม่ให้ไปที่นั่นครั้งนี้ได้ แต่ต้องแลกมาด้วยการโดนปู่คาดโทษ นับผมรวมกับพวก ‘ลูกหลาน’ จอมละโมภของท่าน ที่วันๆ ต้องแต่จะหาทางฉวยโอกาสตีบผมลงจากตำแหน่งแล้วเป็น

ขึ้นมาแทนที่ผมงั้นหรือ อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลยครับ ผมไม่ได้โง่เหมือน
อย่างที่พ่ออยากให้เป็นหรอก”

คำพูดเมื่อครู่ของจ้าวเวยหลงทำให้จ้าวซ่งเหยียนนิงซึ่งไป ไล่คำ
ว่า ‘ลูกหลาน’ เมื่อครู่นี้มันหมายความว่าอย่างไร เขาเองก็เป็นหนึ่งใน
ลูกของจ้าวลี่หยางเหมือนกัน คำพูดที่เพิ่งออกมานั้นจ้าวเวยหลงตั้งใจ
กระทบเขาชัดๆ

ไอ้ลูกอกตัญญู!

“พ่อคิดว่าผมควรเอาสิ่งที่ผมมีตอนนี้ไปเสี่ยง แค่เพราะคนอื่น
อยากให้ผมทำแบบนั้นงั้นหรือครับ”

“ถ้าแกปล่อยปู่แกไปเจอป่าใหญ่ของแก แกคิดว่าแกจะถอดไอ้
ตำแหน่งนี้ไปได้อีกสักเท่าไรกัน!” จ้าวซ่งเหยียนตวาดด้วยความอัดอั้น
เขารู้ดีว่าสิ่งที่จ้าวเวยหลงพูดหมายความว่าอะไร

ไหนจะสายตาที่มันมองเขาเหมือนเขาเป็นเศษขยะชิ้นหนึ่ง ทำ
ให้จ้าวซ่งเหยียนผลอระเบิดโทสะออกมา เขาไม่ได้อยากแย่งตำแหน่ง
ผู้นำตระกูลจ้าวมาจากจ้าวเวยหลงเสียหน่อย

ความจริงแล้วตำแหน่งนี้เป็นของเขามาตั้งแต่ต้นแล้วต่างหาก
และหากว่าจ้าวลี่หยางรักเขาให้ได้ครั้งหนึ่งที่ท่านรักพี่สาวของเขา ตอน
นี้คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นจะไม่มีทางเป็นจ้าวเวยหลงแน่ เขาแค่อยาก
ได้สิ่งที่ควรเป็นของเขาคืนมา เขาผิดหรืออย่างไร

แต่ตอนนี้มันไม่ได้มีแค่เขาที่จ้องเก้าอี้ตัวนี้อย่างที่จ้าวเวยหลง
พูดมานั่นละ การที่ทำให้จ้าวเวยหลงหลุดจากตำแหน่งไปก็ไม่ได้การันตี
ว่าเขาจะได้ขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทน ทุกคำที่จ้าวเวยหลงเอ่ยมาล้วน
ถูกต้อง ทุกคนในตระกูลล้วนกระหาย อยากให้คนของตัวเองขึ้นมารับ
ตำแหน่งนี้กันทั้งนั้น ฉะนั้นการเคลื่อนไหวครั้งนี้ของจ้าวลี่หยางจึงทำให้
ทุกคนเดือดร้อนหนักชนิดที่ว่าอยู่กันไม่เป็นสุขเลยที่เดียว

เพราะนอกจากคนในตระกูลจ้าวสายหลักที่มีสิทธิ์ขึ้นมาเป็นผู้นำ

ตระกูลแล้ว ก็ยังมีหลานชายคนแรกของตระกูลจ้าวที่เกิดจากลูกสาวคนโตของจ้าวลี่หยางอีกคนหนึ่ง ที่มีสิทธิ์ในการขึ้นเป็นผู้นำตระกูลจ้าว ซึ่งอย่าคิดฝันว่าจ้าวซ่งเหยียนคนนี้จะยอมให้มันผงาดขึ้นมาอยู่เหนือเขาได้ง่ายๆ หากจะให้ไอ้เด็กกาลกิณีคนนั้นมาเป็นผู้นำตระกูลจ้าวแทนจ้าวเว่ยหลง ก็สู้ให้จ้าวเว่ยหลงนั่งตำแหน่งนี้ต่อไปยังจะดีกว่า

แม้ว่าจ้าวเว่ยหลงจะหยิ่งโง่และทำเหมือนเขาเป็นเพียงก้อนกรวดก้อนหนึ่ง แต่การที่เขาได้รับการเคารพจากคนอื่นในฐานะพ่อของผู้นำตระกูลจ้าว ย่อมดีกว่าการให้ไอ้พวกชั้นต่ำสกุลอุ้มมาซุบมือเปิบ

“แล้วถ้าปู่อยากจะยกทุกอย่างให้ป้าใหญ่เขาอย่างที่พ่อกลัวจริงๆ พ่อคิดหรือคิดว่าพ่อจะขวางปู่เขาได้” จ้าวเว่ยหลงผ่นลมหายใจยาวเหยียด เหลือบมองหน้าจ้าวซ่งเหยียนด้วยแวตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก

“ฉันขวางปู่สุดที่รักแก่ได้ที่ไหน”

จ้าวซ่งเหยียนเอ่ยเสียงหยันพลางพนมมือออกจมูก คำนินทาที่ใครๆ ต่างพูดกันสนุกปากว่าเขาเป็นลูกชังของจ้าวลี่หยาง ใช่ว่าจ้าวซ่งเหยียนจะไม่รู้ กลับกัน เขารู้ดีที่เดียวว่าตัวเองไม่เป็นที่รักของพ่อมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม้ว่าจ้าวลี่หยางจะไม่ยอมรับ แต่การกระทำของเขาก็แสดงออกชัดเจนว่าเขารักลูกสาวคนโตมากที่สุดใบบรรดาลูกๆ ดูจากสินเดิมที่ยกให้พี่สาวของเขาตอนแต่งงานออกไปก็พอแล้ว สินเดิมพวกนั้นเรียกว่าแทบจะเป็นทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีในตอนนั้นเลยทีเดียว แต่จ้าวลี่หยางก็ยกให้พี่สาวของเขาไปจนหมด แล้วแบบนี้จะไม่ให้เขากลับอย่างไรไหว นี่หากว่าหลานชายของเขาไม่ได้มีดวงกาลกิณี จ้าวซ่งเหยียนมั่นใจว่าหลานชายคนโปรดของจ้าวลี่หยางไม่มีทางเป็นจ้าวเว่ยหลงแน่

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตระกูลจ้าวมีอยู่ตอนนี้ก็ไม่มีทางหลุดมาถึงมือจ้าวเว่ยหลงหรือเขาได้เลย ดังนั้นจ้าวซ่งเหยียนไม่มีทางอยู่เฉย เขาจะ

ทำทุกอย่างจนกว่าจะมั่นใจว่าคนที่เป็นผู้นำตระกูลจ้าวจะไม่เปลี่ยนตัว แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นผู้นำตระกูลก็ไม่ใช่ไร ขอแค่อย่าให้คนอื่นมาฉกฉวยสิ่งทีควรจะเป็นของตระกูลจ้าวสายหลักไปเป็นของตัวเองก็พอ

“พอก็รู้อยู่แล้วนี่ ยังต้องให้ผมพูดอะไรอีก”

“แกไม่กลัวว่าไอ้เด็กสกุลฉุนั้นจะมาซุบมือเปิบ แย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลไปหรือยังงี้!” มาถึงขนาดนี้ก็ไม่ใช่จำเป็นต้องมาคิดถึงมารยาท บั่นแต่งคำพูดสวยหรูกันอีกต่อไป “ลืมไปแล้วหรือยังว่าไอ้เด็กนั้นมีเลือดตระกูลจ้าวอยู่ครึ่งหนึ่งเหมือนกัน ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเลือดชั่วก็ตามเถอะ”

“ถ้าตำแหน่งผู้นำตระกูลมันแย่งง่ายขนาดนั้น พอก็คงได้เป็นผู้นำตระกูลจ้าวไปนานแล้วละครับ”

สีหน้าของจ้าวเวยหลงยังคงเย็นชา ไม่ได้กังวลว่าคำพูดของตน จะทำให้ผู้เป็นพ่อโกรธเคืองแต่อย่างใด จ้าวช่งเหยียนโกรธเขาแล้วมันอย่างไรละ ในเมื่อเขาไม่สนใจความคิดของคนอื่นอยู่แล้ว แน่นนอน... สำหรับจ้าวเวยหลง จ้าวช่งเหยียนก็นับว่าเป็นคนอื่นไม่ต่างกัน

“หรือต่อให้ปู่อยากยกตำแหน่งนี้ให้อี้เทียนจริงๆ คิดหรือครับว่าป่าใหญ่จะยอม”

“อี้เทียน?” สีหน้าของจ้าวช่งเหยียนงงวยเพราะชื่อที่ไม่คุ้นหู ต้องใช้เวลาประมวลอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะปะติดปะต่อได้ว่า ‘อี้เทียน’ ที่จ้าวเวยหลงพูดเมื่อครู่นี้หมายถึงใคร “แกไปรู้จ้กก้มักก็กับลูกของป่าใหญ่ แกตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ฉันทบอแล้วใช่ไหมว่าอย่าไปสนิทสนมกับพวกมัน”

“ถ้าผมเชื่อแล้วทำอย่างที่พ่อบอก ปานนี้ผมก็คงไม่รู้ว่าอี้เทียนเป็นคนเก่งขนาดไหน” จ้าวเวยหลงเล่าสิ่งที่เขารู้มาตลอดหลายปีให้ผู้เป็นพ่อจอมมืดบอดของเขาฟัง แม้น้ำเสียงที่ใช้จะเย็นเยียบ แต่สายตาคมกริบนั้นมีแววว่าคาญอยู่ไม่น้อย “พ่อคิดว่าอะไรที่ทำให้ปู่ต้องบินไปจ้อป่าใหญ่ด้วยตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะอี้เทียน พ่อรู้ไหมครับว่าตอนนี้ป่า

ใหญ่กับสูงเมิ่งวันๆ เขาทำอะไรกันบ้าง เขาไปเที่ยวรอบโลกกันสองคน
ปล่อยให้ลูกชายของเขาทำงานคนเดียว

“ตอนนี้ชีวิตป่าใหญ่ดีกว่าทุกคนในตระกูลจ้าวสายหลักเสียอีก
ดิฉันจะต้องรีบไปส่งอนท่าน เพื่อว่าจะได้หลานชายคนโตของท่าน
กลับมาตราตระกูลจ้าวเลย อี้เทียนเขาเก่งขนาดไหน พ่อก็ควรจะรีบเปิด
หูเปิดตาตัวเองได้แล้ว เพราะถ้าวันหนึ่งอี้เทียนยอมทิ้งทุกอย่างที่เขา
สร้างขึ้นมามีด้วยตัวเอง แล้วกลับมาทำงานรับใช้ตระกูลจ้าวเหมือนเบีย
ตัวหนึ่งจริงๆ พ่อจะได้ไหวตัวทัน”

“เว่ยหลง!”

“แล้วก็เลิกหลงละเลิกกับไอ้คำว่าตระกูลจ้าวสายหลักบ้างบ๊อบนี่
เสียที เพราะไม่แน่ว่าอีกไม่นาน เราอาจจะแพ้ตระกูลอู่ของป่าใหญ่
แล้วถูกคนอื่นเขาเรียกว่าเป็นพวกไร้ประโยชน์เสียเอง!”

หากเป็นปกติ เหมือนฝันคงรู้สึกตื่นเต้นบ้างไม่มากนักน้อย

ที่มาต่างประเทศโดยไม่ได้วางแผนล่วงหน้ามาก่อน แต่วันนี้เป็นเมือง
ที่เธอเคยมาแล้ว ความประหม่าจึงไม่ค่อยมี ยิ่งครั้งนี้ไม่มีมาสเตอร์ผู้เป็น
พี่สาวร่วมเดินทางมาด้วย ความรู้สึกเดียวที่เหมือนฝันมีตอนนี้จึงมีเพียง
ความเบื่อหน่าย

โชคดีที่ทิวทัศน์แปลกตาด้านนอกพอจะดึงความสนใจของหญิง
สาวไปได้ ตลอดเส้นทางจากสนามบินไปยังโรงแรมไฟร์ซีซั่นส์จึงไม่
ทรมานเกินไปสำหรับเหมือนฝัน ทุกอย่างสะดวกสบายเหลือเกินจน
เหมือนฝันเกือบผล็อยหลับไป เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบทั้งหมด
ให้แก่มาสเตอร์ พี่สาวของเธอ ที่เป็นคนจัดการทุกอย่างให้ ตั้งแต่จองตัว
เครื่องบินจนถึงเรื่องโรงแรม ก่อนมายังจัดกระเป๋าให้เธอด้วย โลกนี้
ใครจะโชคดีกว่าเธอไม่มีอีกแล้ว

“เฮ้อ...”

พอคิดถึงพี่สาว เหมือนฝันก็ถอนหายใจยาวเหยียด อารมณ์ที่เพิ่งดีได้ครู่เดียวพลันกลับมาหม่นหมองอีกครั้ง เมื่อระลึกได้ว่าเธอต้องใช้ชีวิตอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตัวคนเดียวอีกหลายวันกว่ามาสฟ้าจะบิน มาสมทบ

คิดดังนั้นแล้วเหมือนฝันก็เปิดกระเป๋าถือใบเหลืองที่เธอนำขึ้นเครื่องด้วยทันที จำได้ว่าก่อนออกจากบ้าน พี่สาวของเธอย้ำว่าเอกสารสำคัญทุกอย่างมาสฟ้าใส่ไว้ในกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ทั้งไอแพดของเธอ แบลคส์ารอง และพาสปอร์ตล้วนอยู่ในกระเป๋า รวมไปถึงเอกสารการจองโรงแรมที่อาจต้องใช้เช็กอินเข้าที่พักถึงจะไม่ได้ใช้ แต่มาสฟ้าก็มักจะเตรียมไว้เพื่อความปลอดภัย

แค่คิดว่าจะดีสักแค่ไหนหากมาสฟ้ามาพร้อมกับเธอ เหมือนฝันก็ถอนหายใจอีกรอบ ไม่รู้ว่าธุระด่วนที่ทำให้พี่สาวเธอถึงกับต้องทิ้งตัวเครื่องบินคืออะไร ตอนที่อยู่บ้านเธอก็ลี้ภัยหนีไปเสียสนิท แต่ไม่เป็นไรเอาไว้ถึงโรงแรมแล้วค่อยโทร. ถามก็ได้ เหมือนฝันพยายามบอกตัวเองในแง่ดี ต่อให้มาสฟ้ายุ่งอยู่ แต่พี่สาวของเธอก็ต้องรับสายเธอแน่ อย่างมากเธอก็แค่โดนบ่นนิดๆ หน่อยๆ ตามประสา นั่นละ

ปลอบใจตัวเองเสร็จแล้วเหมือนฝันก็ผ่อนคลายใจด้วยความโล่งอก พอดีกับที่รถของเธอมาถึงโรงแรมพอดี ความสนใจจึงถูกดึงไปยังเรื่องการเช็กอินแทน เรื่องการโทร. หามาสฟ้าจึงถูกลืมนำไปด้วยประการฉะนี้

ทว่ายิ่งการเดินทางมาจนถึงการเช็กอินเข้าโรงแรมของตนราบรื่นเท่าไร เหมือนฝันก็อดคิดถึงพี่สาวขึ้นมาอีกหนไม่ได้ มันใจว่าหากมาสฟ้ามาที่นี่ด้วยเธอจะสบายยิ่งกว่านี้ อีกทั้งยังเหมือนมีธนาคารเคลื่อนที่ติดตัว เงินสักสองสามล้านจะไม่กระเด็นออกจากกระเป๋าเธอ เพราะเหมือนฝันรู้ว่าพี่สาวที่แสนดีของเธอจะไม่ยอมปล่อยให้เธอควักกระเป๋าจ่ายแน่

นี่ถ้ามาสฟ้าไม่ติดธุระแล้วมากับเธอตามแผนเดิมนะ...ต่อให้ไกลกว่าเชียงใหม่ไปอีกครึ่งโลก เหมือนฝันก็ไม่หวั่น!

“โอ๊ะ ขอโทษค่ะ”

จังหวะที่เหมือนฝันรับคีย์การ์ดจากรีเซปชันและผละออกมาขึ้น เธอก็ชนเข้ากับใครคนหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ ความเหนื่อยล้าจากการเดินทางทำให้หญิงสาวอยากขึ้นห้องไปพักผ่อนเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เหมือนฝันจึงเป็นฝ่ายเอ่ยขอโทษก่อนโดยไม่จำเป็นต้องหาคนถูกผิด เมื่อถอยห่างและเงยหน้าขึ้นมา เหมือนฝันจึงเห็นหน้าคู่กรณี คิ้วงามเล็กขึ้นเล็กน้อยด้วยความแปลกใจ

ใบหน้าคมคายของชายหนุ่มทำให้เหมือนฝันประหลาดใจ คาดเดาไปต่างๆ นานาว่าคนตรงหน้าเธอคงไม่พ้นเป็นคนดังแน่ เพราะหน้าตาเขาไม่ธรรมดาเลย อีกทั้งบางสิ่งบางอย่างจากตัวเขาทำให้เหมือนฝันรู้สึกกระแอมโดยสัญชาตญาณเหมือนทุกครั้งที่เจออันตราย แต่เหมือนฝันก็รู้สึกเช่นนั้นเพียงเสี้ยววินาที

ทันทีที่เธอสบตาเร็วเล็กคมกริบคู่นั้น เหมือนฝันก็ไม่ได้รู้สึกโดนคุกคามอีกต่อไป หญิงสาวก็มึนศีรษะให้ร่างสูงเป็นเชิงขอโทษส่งท้ายอีกครั้ง ก่อนหมุนตัวเดินออกมา โดยมีพนักงานเซ็นกระเป๋าเดินทางของเธอตามหลังมาติดๆ ระหว่างนั้นเหมือนฝันก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นต่อสายหาพี่สาวทันที

นัยน์ตาคมกริบของจ้าวเวยหลงมองตามแผ่นหลังเล็กของคนที่เขาตั้งใจจะมาเจอหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย ที่แรกเขามีแผนจะมาคุยกับหมอดูตัวร้ายเรื่องของปู่เขา ทันทีที่เลขาฯ ของเขารายงานว่า ตอนนี้อยู่คนที่ว่ามาถึงเชียงใหม่แล้วและจองที่พักที่นั่นเอาไว้ จ้าวเวยหลงก็มาดักรอหญิงสาวตั้งแต่เช้า ถือโอกาสมากินมื้อเช้าระหว่างนั่งรอเจ้าหล่อนไปด้วย และไม่นานเขาก็ได้เจอคนที่สร้างความปวดหัว

ให้เขาตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา

ใบหน้าของหญิงสาวเหมือนกับภาพในแฟ้มข้อมูลที่เขาเคยได้รับจากเลขาฯ ของเขาทุกกระเปียดนี้ว เว้นแต่แววตาที่จ้องตอบเขา แม้จะเป็นเพียงเสี้ยววินาที แต่จ้าวเวยหลงกลับรับรู้ได้ไม่ยากว่า บางสิ่งบางอย่างในแววตาของหญิงสาวไม่ธรรมดาและแตกต่างจากแววตาในรูปถ่ายที่เขาเห็น แม้ี่จะเป็นครั้งแรกที่พบกัน แต่ประกายคมกล้า ยามจ้องตอบเขาก่อนที่หล่อนจะผละไปทำให้จ้าวเวยหลงรู้สึกถึงกลิ่นมา ทำได้เพียงมองร่างบอบบางของหญิงสาวเดินจากไป ไม่ได้เข้าไปถามหรือพูดเรื่องที่เธอหลอกดวงปฐูของเขาย่างที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก

“ท่านประธานครับ”

“ว่าไง” จ้าวเวยหลงกะพริบตา ดึงตัวเองกลับมาอยู่กับปัจจุบัน ขณะเหลือบมองหน้าเลขาฯ ของตน เมื่ออีกฝ่ายจ้องเขานิ่งไม่ยอมพูดจา คิ้วเข้มจึงขมวดมุ่นด้วยความหงุดหงิด “มีอะไร เรียกฉันแล้วทำไมไม่พูด”

“ท่านประธานยืนอยู่ตรงนี้นานแล้วครับ จะให้ผมไปพา...”
ลู่เหวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงลังเลก่อนจะชี้ไปยังทิศทางที่หญิงสาวคนเมื่อครู่เดินหายลับไป เป็นเชิงบอกว่าคนที่เขาอาสาจะไปพามาหาท่านประธานหมายถึงใคร “เอ่อ...คุณผู้หญิงกลับมาใหม่ครับ”

“ไม่ต้อง”

จ้าวเวยหลงลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบ เมื่อมองซ้ายมองขวา และพบสายตารอจ้องอยากเห็นของทั้งพนักงานของโรงแรมและลูกค้าหลายคนที่คงจำได้ว่าเขาเป็นใคร จ้าวเวยหลงก็หมดความอยากอยู่ที่นี้ต่อ อีกทั้งยังมีงานที่เขาต้องกลับไปจัดการต่อที่บริษัท ชายหนุ่มจึงตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว แล้วจึงออกคำสั่ง

“ให้คนคอยดูผู้หญิงคนนั้นไว้ ตามห่างๆ อย่าให้รู้ตัวล่ะ ไม่ว่าเขาจะไปไหน เจอใครก็ให้รายงานฉันทันที”

“ได้เลยครับ”

ลู่วีหนึ่รีบพยักหน้ารับคำสั่ง คิดว่าการจับตามองหมอดูคนนี้ไว้คงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด อีกทั้งพวกเขายังไม่รู้ว่าที่เธอเดินทางมาถึง เชียงไ้มีจุดประสงค์เพื่ออะไร หากบุ่มบ่ามทำอะไรไป อาจเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่นได้ อีกอย่าง เมื่อครูนี้ตอนที่จ้าวเวยหลงตั้งใจเดินชนผู้หญิงคนนั้น เธอก็ไม่มีท่าทีหรือแสดงพิรุณให้เห็นว่าเธอรู้ว่าจ้าวเวยหลงเป็นใครมาก่อน ไม่นแน่ว่าที่เธอมาที่นี้้อาจจะเป็นเหตุผลอื่น ไม่เกี่ยวกับตระกูลจ้าว

ตอนนี้ลู่วีหนึ่คิดว่ามีความเป็นไปได้อยู่สองอย่าง นั่นคือ หมอดูคนนี้ไม่รู้จักจ้าวเวยหลงมาก่อนจริงๆ หรือไม่ก็ความสามารถในการแสดงของเธอจะต้องดีมาขนาดตบตาผู้นำตระกูลจ้าวได้ ยิ่งนึกถึงท่าทางของผู้เป็นนายหลังจากเผชิญหน้ากับหมอดู ผู้ที่จ้าวเวยหลงเคยหมายหัวไว้ตั้งแต่ก่อนพบกันแล้ว ลู่วีหนึ่ก็ยิ่งสับสนและลังเล เพราะเจ้านายของเขาไม่ได้มีแววมุ่งร้ายอย่างปากว่าแต่อย่างใด กระทั่งวีแวงที่จะตั้งใจทำลายหญิงสาวให้พังกันไปข้างอย่างที่เคยพูดไว้ก็ยังไม่เห็น

“แล้วจงโ้ตะให้ฉันด้วย ฉันจะทานมือเย็นที่นี้”

คำสั่งนี้ของจ้าวเวยหลงทำให้ลู่วีหนึ่อ้าปากค้าง เดาได้ไม่ยากว่าจ้าวเวยหลงคงมีแผนมาดักเจอหมอดูคนสวยอีกแน่ๆ แต่กระนั้นมันก็มีปัญหาอยู่ดี

“แล้วถ้าคุณ...เอ่อ คุณผู้หญิงทานมือเย็นที่อื่นละครับท่านประธาน เราจะไม่มาดักกรอฟรีเหอ”

“ใครบอกว่าฉันจะมาดักกรอ” จ้าวเวยหลงหันขวับมามองลู่วีหนึ่ด้วยสายตาคมกริบ ทำเอาผู้เป็นเลขาฯ ต้องรีบหลบตาด้วยท่าทางลนลาน เหงื่อแตกพลั้กด้วยความหวาดหวั่น กลั้วว่าตนจะพูดอะไรไม่เข้าทำออกไปจนทำให้ผู้เป็นนายโกรธ “ฉันแค่อยากทานมือเย็นที่นี้

มีปัญหาหรือไง”

“ไม่มีครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปเตรียมรถ ฉันจะเข้าออฟฟิศ”

“ได้ครับ ท่านประธาน”

“ฝันเพิ่งถึงคะ เข้ามาในห้องแล้วก็โทร. หาพี่ฟ้าเลย” ว่าแล้วเหมือนฝันก็ผ่นลมหายใจเสียงดังให้สับสนกับความเหนื่อย ขณะพลิกตัวนอนหงายบนเตียงหลังใหญ่โดยถือโทรศัพท์แนบหูไปด้วย “เมื่อกี้ฝันเชื่อซ่า เดินชนใครไม่รู้ตอนจะขึ้นมาบนห้อง ถ้าพี่ฟ้ามาด้วย ฝันก็คงไม่ต้องชนใครเขาเข้า”

“ถ้าระวังก็ไม่ชนใครเขาเข้าหรอก” เสียงหวานที่ดังตอบมานั้นแผ่วแววขบขัน ทำให้เหมือนฝันเดาได้ไม่ยากว่าตอนนี้พี่สาวของเธอคงยิ้มกว้างอยู่ “แล้วนี่จะทำอะไรต่อจ๊ะ จะทานข้าวที่โรงแรมหรือเปล่า”

“คิดอยู่คะ” เหมือนฝันทำปากย่น ตอนอยู่บนเครื่องบินเธอก็นอนหลับมาตลอดทาง จึงไม่รู้รู้สึกเหนื่อยมากนัก “ว่าจะอาบน้ำก่อนแล้วค่อยคิดอีกที ไม่รู้ว่าร้านที่เราเคยไปครั้งที่แล้วตอนมานี้ยังเปิดอยู่หรือเปล่า”

“เราเพิ่งไปเมื่อสองปีก่อน เขาคงไม่เจ็จเร็วขนาดนั้นหรอกมั้ง” มาสฟ้าตอบ น้ำเสียงยังสดใสและอ่อนโยน ชวนให้คนฟังเคลิบเคลิ้มเหมือนอย่างพี่ฟ้าจำได้ “ว่าแต่เราเถอะ รอบนี้ไปคนเดียวคงไม่ได้ทำอะไรหายหรือกินอะไรใหม่ ตอนลงจากเครื่องเอาของมาครบหรือเปล่า”

“ครบสิคะ!” คำถามนั้นทำให้เหมือนฝันซึ่งมีชนักคิดหลังเตียงขึ้นมา นั่งหลังตรงแหงน ฐึ่สึกว่าตอนนี้มาสฟ้าคงกำลังหรีตาจับผิดเธอ แม้จะอยู่กับคนละประเทศ “ฝันจะทำอะไรหายได้ยังไง นอกจากมือถือกับพาสปอร์ตก็ไม่ได้เอาอะไรออกจากกระเป๋าเลย”

“ไม่ใช่ว่าลิ้มทิ้งกระเป๋าไว้บนเครื่องเหมือนตอนไปอังกฤษหรอกนะ” ผู้เป็นที่รู้ใส่หูฟังเหมือนฝันทุกอย่างยังไม่วางใจ จำได้ว่าครั้งที่ไปอังกฤษด้วยกัน กว่าพวกเขาจะกลับบ้านได้นั้นมันวุ่นวายมากเพียงไร

“ไม่ลิ้มคะ รอบนี้ฝันหยิบกระเป๋ามาครบ” เหมือนฝันยืนยันเสียงแข็งพลางกวาดตามองรอบห้อง นับจำนวนกระเป๋าเดินทางไปพร้อมกัน เมื่อแน่ใจแล้วจึงลำดับด้วยน้ำเสียงแข็งขันกว่าเดิมเล็กน้อย “นับแล้วครบทุกใบคะ ไม่ลิ้ม”

“ไม่ลิ้มก็ดีแล้วจ๊ะ” พอเหมือนฝันยืนยันกรานหนักแน่นเช่นนั้น มาสฟ้าก็โล่งอก คิดว่าหากเหมือนฝันมั่นใจว่าตัวเองไม่ลืมอะไรก็ดีแล้ว เพราะหลังจากนี้น้องสาวตัวน้อยของเธอจะเจอเรื่องลำบากมาก หากยังต้องพะวงกับเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ เหมือนฝันจะยิ่งลำบากกว่าเดิม อีกทั้งเธอก็อยู่ไกล คงช่วยอะไรไม่ได้เท่าไรนัก

“ถ้าพี่ฟ้ามาด้วยคงดีกว่านี้”

“เพิ่งออกจากบ้านได้วันเดียวกับไปแล้ว เรายังไง” มาสฟ้าหลุดหัวเราะเมื่อได้ยินน้ำเสียงสิ้นหวังของน้องสาว “ใจคอจะทำตัวติดกับพี่ไปจนถึงเมื่อไหร่”

“ก็จนกว่าจะตายนั้นแหละคะ!” เหมือนฝันตอบกลับในเสียงวินาที เสียงกระด้างเมื่อคิดว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างตอนที่เธอปล่อยให้มาสฟ้าคลาดสายตา “เหอะ...คราวที่แล้วฝันเผลอหน่อยเดี๋ยวก็มีไอ้ชั่วที่ไหนไม่รู้มาเกาะเกาะพี่ฟ้า กว่าจะสลัดมันพ้น ฝันเปลืองแรงไปตั้งเท่าไหร่”

“คนเขามีชื่อ เราเรียกเขาอย่างนั้นได้ยังไงเล่า” มาสฟ้าย่นคิ้วอันที่จริงชายหนุ่มที่เข้ามาจับเธอก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร เพียงแต่เป็นคนโลเลและหูเบาไปหน่อยเท่านั้น “เราเสียมารยาทกับคุณยุทธ์เขาหลายครั้งแล้วนะ”

“ถ้าเจอกันต่อหน้า ฝันจะทำยิ่งกว่าเรียกมันว่าไอ้ชั่วอีก” เหมือน-

ฝันแยกเขี้ยว เพียงคิดถึงคนที่เกือบจะได้เป็นคนรักของพี่สาวขึ้นมา อารมณ์ของหญิงสาวก็เดือดปุดๆ อยากชกเขาให้หน้าหงาย เผื่อจะอารมณ์ดีขึ้น “แต่สันดานขี้ขลาดอย่างมันคงไม่กล้ามาเจอฝันหรอก”

“ก็เราเล่นด่าเขาไปเสียขนาดนั้น ใครเขาจะอยากมาเจอ” แม่ มาสฟ้าจะรักน้องสาวมาก และหลายต่อหลายครั้งก็เข้าข้างเหมือนฝัน อย่างหน้ามิดตามัว แต่เมื่ออยู่ด้วยกันลำพัง เธอผู้เป็นพี่ก็อดเอ่ยเตือน น้องสาวไม่ได้ “เราน่ะมันปากร้าย”

“หมัดหนักด้วยคะ ไม่ได้มีดีแค่ปากร้ายอย่างเดียว” เหมือนฝัน แยกเขี้ยว โชคดีที่ตอนนี้มาสฟ้าไม่ได้อยู่ตรงนี้ด้วย ไม่อย่างนั้นเธอคงโดนพี่สาวหยิกจนเนื้อเขียวโทษฐานชอบกวนประสาท

“นี่เดือนเพราะหวงหรอกนะ”

“ฝันไล่มันไปก็เพราะรักพี่ฟ้าเหมือนกันนั่นแหละ” ยังไม่ทันที่ มาสฟ้าจะได้พูดจบประโยค เหมือนฝันก็เอ่ยสวนไปทันควัน “ยังโชคดี ที่มันรักตัวกลัวตายอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นฝันคงเปลืองแรงกว่านี้”

“ฝัน...”

“ถ้าพี่ฟ้าจะมาบ่นฝันเรื่องไอ้หมอนี่ ฝันไม่คุยแล้วนะคะ” เหมือน ฝันตัดบทด้วยน้ำเสียงแงงอนเป็นที่สุด ทำให้มาสฟ้าพูดอะไรไม่ได้ เว้นแต่ถอนหายใจเสียงดัง ยอมจำนนต่อความดีร้ายของน้องสาว

“ถ้าอย่างนั้นก็วางสายเถอะจ้ะ พี่จะไปทำความสะอาดบ้านละ”

คำพูดนั้นของมาสฟ้าทำให้คนที่แกล้งงอน หวังให้พี่สาวอ้อ ทำหน้าคว่ำ คาดโทษศัตรูหมายเลขหนึ่งเอาไว้ในใจ คิดว่าหากเจอกับไอ้ คนที่เกือบเป็นแฟนของมาสฟ้าเมื่อไรละก็ เธอจะเล่นงานมันให้หนัก

“ก็ได้ค่ะ”

“แล้วก็ระวังตัวนะ อย่าไปเที่ยวด่าใครเขาแล้วล่ะ”

“ฝันไม่หาเรื่องใครก่อนอยู่แล้วละคะ” เหมือนฝันว่าพลาดกลอก ตา มาสฟ้าเห็นเธอเป็นคนอย่างไรกันถึงได้พูดแบบนั้น เธออายุสี่สิบเจ็ด

แล้วนะ ไม่ใช่เจ็ดขวบ ที่จะได้หาเรื่องทะเลาะกับคนเขาไปทั่ว “ฝัน
เรียบริ้อยจะตายไป พี่ฟ้าก็รู้นี่คะ”

“ก็เพราะรู้ว่านั่นแหละถึงได้เตือน” มาสฟ้าใช้ความอดทนอย่างมาก
ที่จะไม่กลอกตาขึ้นฟ้าเพราะคำพูดยอกทางตัวเองของน้องสาว “ระวัง
ตัวนะฝัน พี่เป็นห่วง”

“ค่า” เบื่อที่จะพูดเรื่องนี้เต็มที เหมือนฝันจึงรับคำอย่างขอไปที่
แต่กระนั้นมาสฟ้าก็ยังมิวายเอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม
“ระวังตัวนะ”

2

มาสฟ้าจ้องหน้าจอโทรศัพท์อีกพักใหญ่หลังวางสายจากน้องสาว หัวใจหนักอึ้งด้วยความไม่สบายใจที่ไม่มีที่มา แม้จะรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่เหมือนฝันไม่อาจหลีกเลี่ยง แต่สำหรับเธอผู้เป็นพี่สาว มาสฟ้าก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี ถึงแม้ว่าสิ่งที่เธอเห็นในนิมิตนั้นจะไม่มีอะไรให้นำเป็นห่วง แต่สัญชาตญาณความเป็นพี่ของเธอกลับบอกอีกอย่างไม่รู้ เพราะอะไรเหมือนกัน มาสฟ้ารู้เพียงว่าตั้งแต่เห็นนิมิตว่าเหมือนฝันจะต้องไปเชยงไฮ้ มากกระทั่งตอนนี้มาสฟ้าไม่เคยรู้สึกสบายใจเลย

ถึงจะอยากเปลี่ยนโชคชะตาของน้องสาวมากแค่ไหน มาสฟ้าก็ไม่อาจทำได้ เธอต้องปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามครรลอง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามาสฟ้าจะยอมยื่นดูเหมือนฝันเผชิญความยากลำบากโดยไม่ทำอะไรมานะ

“กระเป๋าดูดีแล้วค่ะคุณมาส”

เสียงเรียกนั้นทำให้มาสฟ้าละสายตาจากหน้าจอขึ้นมองเด็กสาวอีกคนที่อยู่ร่วมขายนอก นอกจากเธอและเหมือนฝันแล้ว บ้านนี้ก็มีเพียงศรี แม่บ้านชาวพม่าเท่านั้น เหตุเพราะมาสฟ้าไม่ต้องการให้ใครเข้ามารบกวน ยังมีเหมือนฝันสนับสนุนความคิดนี้ของพี่สาว คนที่ทำงานในบ้านจึงค่อยๆ ลดจำนวนลงจนเหลือเพียงศรีคนเดียวที่ได้รับสิทธิ์อยู่

ประจำที่นี้ ส่วนคนสวนและแม่บ้านจากบ้านใหญ่ซึ่งเป็นบ้านของพ่อ
แม่ของพวกเธอจะเข้ามาดูแลความเรียบร้อยทุกๆ สองหรือสามวัน

แน่นอนว่าส่วนมากถ้าเป็นไปได้พวกเขามักจะเลือกมาวันก่อน
หอยออก ทั้งคนรถ คนสวน กระทั่งแม่บ้านก็อยากมาเจอมาสฟ้าช่วง
นั้น เพราะถ้าโชคดีก็จะได้เลขเด็ดเลขดีจากมาสฟ้าติดไม้ติดมือกลับไป
เสี่ยงดวง แต่ก็น้อยครั้งนักที่พวกเขาจะสามารถเข้าถึงตัวของมาสฟ้า
เพราะทุกครั้งมักจะมีเหมือนฝันคอยตามประกบพี่สาวไม่ห่าง ซึ่งบรรดา
คนงานของตระกูลเสวยจรูธาต่างรู้กันดีว่าเหมือนฝันไม่ชอบให้ใครมาใช้
ประโยชน์จากความสามารถพิเศษของมาสฟ้า ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อย
อย่างพวกเลขหอยรวยเบอร์ทำนองนี้ เหมือนฝันก็ไม่ชอบ

ยังดีที่มาสฟ้าใจดีกว่าน้องสาวมาก หลายครั้งแม่จะมีเหมือนฝัน
อยู่ใกล้ๆ เธอก็ยังพยายามกระซิบบอกเลขเด็ดแก่เหล่าคนงาน ให้คนงาน
ในบ้านได้โชคลาภไปแบ่งปันกันทั่วหน้า เพราะเหตุนี้จึงพลอยทำให้ศรี
ซึ่งทำงานอยู่ใกล้ชิดทั้งคู่กลายเป็นคนสำคัญในสายตาคนงานในบ้าน
ไปโดยปริยาย และเด็กสาวก็ดูเต็มอกเต็มใจรับหน้าที่เหลือเกิน ใกล้ถึง
วันหอยออกทีไรจะมากอยทำโน่นทำนี่อยู่ใกล้ๆ ตัวมาสฟ้า รอเวลาให้
เจ้านายคนสวยกระซิบบอกเลขเด็ดอย่างรู้งาน พอได้สนใจก็จะหายลับ
ก่อนกลับมาพร้อมขนมของโปรดมาสฟ้า เป็นอันจบการประจบประ-
แจง

“คุณมาสจะไปไหนหรือคะ”

“ไปทำธุระนะ” มาสฟ้าตอบ พลังก้มมองตัวเครื่องบินและ
พาสปอร์ตที่เตรียมไว้ล่วงหน้าพร้อมตอนที่จัดการตัวเครื่องบินไป
เชียงใหม่และจองโรงแรมให้เหมือนฝัน “อีกหลายวันเลยกว่าจะกลับ ผูก
ศรีดูบ้านด้วยนะ”

“ได้ค่ะ คุณมาส” แม่บ้านคนเก่งพยักหน้าแข็งขัน นอกจากเรื่อง
เล่นหอยแล้ว เรื่องงานศรีก็แทบไม่มีอะไรให้ติ ดังนั้นมาสฟ้าและ

เหมือนฝันจึงเอ็นดูเด็กสาวเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะพวกเขาจะสั่งอะไร ศรีก็จัดการได้ไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่เรื่องเดียว “ว่าแต่ว่าคุณมาส่งจะไปวันนี้เลยหรือคะ”

“ไปพรุ่งนี้ตอนเย็น” มาสฟ้าตอบ คล้ายยิ้มอ่อนหวานยามมองแม่บ้านของตนถอนหายใจด้วยความโล่งอก อดไม่ได้จึงกระซิบ “ทำไม่หวังว่าฉันจะไปก่อนหวยออกหรือไง”

“ไม่ใช่ว่าเสียหน่อยค่ะ” แม้จะปฏิเสธ แต่ปากกลับเผยรอยยิ้มกว้างอย่างขวยเขิน เพราะเจ้านายรู้ทัน “ถ้าคุณมาสไม่สะดวก เดี่ยวศรีไปบอกพวกนั้นเองว่าช่วงนี้คุณมาส่ง”

‘พวกนั้น’ ที่ศรีหมายถึง คือบรรดาคณงานในบ้านเศวชรรฐา นั่นละ ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเกินคาดเดา เพราะเรื่องที่เหมือนฝันจะเดินทางไป เชียงไฮ่คงรู้กันไปทั่วแล้ว จึงไม่แปลกที่พวกเขาคาดหวังให้ศรีขอเลขเด็ดจากมาสฟ้า การไม่มีเหมือนฝันคอยอยู่ขัดขวาง ไม่ว่าจะใครก็จ้องหาโอกาสจะเข้ามาใกล้ชิดมาสฟ้าทั้งนั้น ทั้งคนนอกและคนในบ้านเศวชรรฐา

มาสฟ้าฟังแล้วได้แต่ยิ้มขัน เอื้อมือไปหยิบกระดาษกับปากกา มาเขียนหมายเลขสามตัวส่งให้แม่บ้านสาว ก่อนจะทำซบเสียดงไข่ม

“งวดนี้บอกให้เพลๆ มือกันหน่อยละ เดี่ยวคนเขาสงสัยขึ้นมาว่าได้หวยมาจากไหนกันหนักหนาแล้วจะยุ่ง”

“ได้ค่ะ”

ว่าแล้วศรีก็คว้ากระดาษจากมือเจ้านายไปกอดแนบบอกอย่างหวงแหนพร้อมรอยยิ้มกว้าง พลางพยักหน้ารับคำแข็งขัน เรื่องนี้เธอต้องกำชับทุกคนอยู่แล้ว เพราะหากเกิดอะไรขึ้น เหมือนฝันจะโกรธพวกเธอมากที่ทำมาสฟ้าเดือดร้อนเพราะให้เลขบรรดาคณงาน และการที่มาสฟ้าโดนหมายหัวนี่ละคือหายนะ

อีกทั้งบ้านเศวชรรฐาเลี้ยงดูคณงานอย่างดี ไม่ว่าจะเรื่องเงินเดือน

หรือสวัสดิการต่างๆ ก็ล้วนดีกว่าเจ้านายเก่าของพวกเขาทั้งสิ้น คนงานในบ้านจึงต่างพร้อมใจกันปกป้องมาสฟ้าผู้เป็นเจ้านายที่แสนดีที่ให้หวยแมน่ทุกงวด ทุกคนปิดปากสนิทโดยไม่ต้องให้ใครมาบอก ใ้เรื่องกั้วมาสฟ้าเดือดร้อนก็ส่วนหนึ่ง เรื่องกั้วเหมือนฝืนไ้ล่ออกก็ด้วย แต่ที่พวกเขากลัวที่สุดก็คือ กลั้วว่าจะไ้ได้เลขเด็ดจากมาสฟ้าอีกต่อไป!

เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะไม่มีทางยอมหลุดความลับนี้่ออกไปแน่นอน ขออะไรก็ได้ แต่จะให้เลิกเล่นหวยก็ยากเกินไปหน่อย

“คุณมาสไม่ต้องห่วงคะ ถึงคุณมาสไม่บอก พวกเราก็ปิดปากสนิทอยู่แล้วคะ รับรองไม่มีใครรู้แน่ว่าเลขเด็ดพวกนั้นมาจากคุณมาส”

“ดีจ้ะ” มาสฟ้ารู้อยู่แล้วว่าคนงานบ้านเธอส่วนใหญ่ไว้ใจได้ทั้งนั้น ที่พูดไปเพียงต้องการเตือนไม่ให้เผอเรอกันเท่านั้น “ศรีเอากะเป่าเข้าไปไว้ในห้องฉันแล้วก็ไปนอนเถอะ เดี่ยวฉันจัดของเอง วันนี้ไม่มีอะไรให้ต้องทำแล้วละ”

“ได้คะ คุณมาส” เมื่อมาสฟ้าบอกเช่นนั้นก็ไม่มีเหตุอะไรให้เธอต้องปฏิเสธ หากมาสฟ้าบอกว่าไม่มีอะไรให้ทำแล้วก็ยอมหมายความตามนั้น สำหรับคนในบ้านเศรษฐีแล้ว คำพูดของมาสฟ้าเป็นทั้งคำสั่งและคำทำนาย แต่ศรีก็มีวายมีเรื่องสงสัยอยู่ดี

“พรงนี้คุณมาสจะขับรถเองหรือคะ”

มาสฟ้าครุ่นคิดถึงการเดินทางในวันพรงนี้ของตนแล้วถอนหายใจ ลืมไปว่าเหมือนฝืนไม่อยู่ เธอก็ไม่มีคนขับรถให้แล้ว

“งั้นให้ลุงขามาขี่สักเก้าโมงแล้วกัน ฉันจะไปดูร้านก่อนสักหน่อยแล้วค่อยไปสนามบิน”

“ได้คะ ศรีจะบอกลุงคงให้”

“ขอบคุณจ้ะ” มาสฟ้าพยักหน้ารับ

เมื่อแม่บ้านแยกตัวออกไป หญิงสาวก็เหลียวมองรอบตัวก่อน

จะระบายลมหายใจยาวเหยียด เพื่อจะช่วยผ่อนคลายความรู้สึกหนักอึ้งในอก แต่เมื่อทำแล้วไม่ได้รู้สึกดีขึ้น มาสฟ้าก็ต้องก้มหน้ายอมรับ ปลอบใจตัวเองว่าเธอต้องทนอยู่กับเจ้าความรู้สึกนี้อีกไม่นาน ขอเพียงจัดการทุกอย่างเรียบร้อย เธอย่อมรู้สึกดีขึ้นแน่นอน

เหมือนฝันไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ เธอก็ติดต่อมาสฟ้า ไม่ได้ขึ้นมาเฉยๆ ทั้งที่เมื่อเช้าเธอยังโทร. หาพี่สาวได้ปกติอยู่เลย หลังจากเธอออกไปกินข้าวแล้วกลับมาที่โรงแรม เหมือนฝันก็พยายามส่งข้อความหามาสฟ้าตลอด แต่เหมือนสัญญาจะขัดข้องอยู่ตลอดเวลา โทร. ไม่ติดยังพอทำใจยอมรับได้ แต่นี่ส่งข้อความไปแล้วมาสฟ้าก็ยังไม่เปิดอ่าน แบบนี้เป็นได้อย่างไรคือสัญญาโทรศัพทที่มีปัญหาแน่ๆ เพราะไม่มีทางที่เธอส่งข้อความไปแล้วมาสฟ้าจะไม่เปิดอ่าน

“เป็นอะไรเนี่ย” เหมือนฝันเริ่มหัวเสีย โชคดีที่เธอกินอิ่มไปแล้ว ไม่อย่างนั้นหญิงสาวคงพึ่งโรงแรมให้ราบเป็นหน้ากลองเพราะความหงุดหงิด “แล้วจะคุยกันยังไงล่ะที่นี่ อีกตั้งหลายวันกว่าพี่ฟ้าจะมา ข้อความส่งไปก็ไม่อ่าน” หญิงสาวบ่นอุบ

เหมือนฝันเพิ่งรู้เหมือนกันว่าแท้จริงแล้วเธอติดพี่สาวกว่าที่คิด กระทั่งมาถึงโรงแรม จู่ๆ เธอก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาแปลกๆ จะเรียกว่าคิดถึงบ้านตั้งแต่วันแรกที่มาถึงหรือก็ไม่แน่ชัด จากประสบการณ์การมีฝาแฝดมายี่สิบเจ็ดปี เหมือนฝันมั่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าหากเธอรู้สึกกระวนกระวายเช่นนี้ ไม่พินมีเรื่องไม่ตีเกิดขึ้นกับมาสฟ้าแน่นอน

คิดอย่างนั้นแล้วเหมือนฝันก็รู้สึกลุกลี้ลุกลงขึ้นมา รีบผวาไปคว้าโทรศัพท์ที่เพิ่งวางลงไม่ถึงห้านาทีขึ้นกดดิกๆ พยายามติดต่อหามาสฟ้าอย่างสุดความสามารถ ทว่าผลก็เหมือนเดิม นั่นคือเธอติดต่อพี่สาวที่อยู่เมืองไทยไม่ได้ ทำให้นอกจากกังวลว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับมาสฟ้าแล้ว เหมือนฝันยังหงุดหงิดและรู้สึกไม่ได้ตั้งใจ คิดว่าทั้งที่เธอ

อยู่เมืองใหญ่แท้ๆ ทำไมถึงได้มีปัญหาเรื่องการสื่อสารแบบนี้เกิดขึ้นได้อีก

“โธ้ย! รุ่งโรจน์โท. หาพี่ฟ้าอีกรอบก่อนออกไปกินข้าวก็ดีหรือ” เหมือนฝันพ่นลมหายใจออกทางปากเพราะความหงุดหงิด แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นหมดหวังเสียทีเดียว ขบคิดอยู่อีกเสี้ยววินาทีหญิงสาวจึงตัดสินใจหอบหิ้วทั้งโทรศัพท์และไอแพดออกมาจากห้องพัก วิ่งลงไปยังห้องอาหารของโรงแรม หวังจะใช้วายุพายุของโรงแรมส่งอีเมลหา มาสฟ้าคู่อีกทาง แม้ยังไม่แน่ใจว่าจะทำแบบนั้นได้หรือไม่ แต่เหมือนฝันก็ต้องขอลองก่อน

สีหน้าที่มักจะสดใสของเหมือนฝันค่อยๆ กลายเป็นเรียบเฉย ไร้ความรู้สึก และเปลี่ยนเป็นมูตบึ้งไม่รับแขก ไปตามระยะเวลาในการพยายามติดต่อหาพี่สาว แม้จะผ่านไปพักใหญ่ ความพยายามของเหมือนฝันก็ยังล้มเหลวไม่เป็นท่า ทำให้หญิงสาวถึงกับผลอกหลอกตา และเสยผมเพื่อระบายความหงุดหงิด ใจจริงเธออยากจะทิ้งผมแรงๆ แล้วกรี๊ดออกมาให้สมกับความคับข้องใจด้วยซ้ำ แต่เกรงใจแขกท่านอื่นในห้องอาหาร หญิงสาวจึงต้องสะกดอารมณ์ไว้ ทำได้มากที่สุดก็แค่เม้มปากแน่นพลางจ้องไอแพดเหม็ง

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวก็รับรู้ความเคลื่อนไหวได้จากหางตา เธอหันขวับไปมอง เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินตรงมายังโต๊ะที่เธอนั่งอยู่ไม่ถึงนาทีเขาก็มาหยุดตรงหน้าเธอ ก่อนที่เหมือนฝันจะทันได้ถามว่า เขาต้องการอะไร ผู้ชายคนนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามเธอสบายๆ การกระทำนั้นทำให้เหมือนฝันกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงงงวย

ปราศจากคำอธิบายกระทั่งการเอ่ยขออนุญาตอย่างขอไปที ก่อนจะนั่งร่วมโต๊ะกับเธอ เขาไม่กระทั่งแสรังทำเป็นสนใจเรื่องมารยาทขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทั่วไปพึงกระทำด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นทำให้หญิงสาวแอบแยกเขี้ยวและบริภาษเขาในใจตามประสาคนอารมณ์ร้อน

‘ไต่บ้านี่’

ดวงตาคมกริบของเหมือนฝันหรือลึบด้วยความไม่พอใจ บวกกับความหงุดหงิดก่อนหน้านี้ หญิงสาวจึงเงยหน้ามองเขาด้วยแววตาไม่พอใจ ยกท่อนแขนเล็กขึ้นมากอดดอกยามจ้องใบหน้าคมคายที่อยู่ตรงข้าม ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่มีท่าทีสะทกสะท้านต่อสายตาดุจจิกกัดของเธอ แม้แต่น้อย

“เรารู้จักกันหรือคะ”

ถึงจะถามอย่างใจกว้าง แต่น้ำเสียงของเหมือนฝันกลับมีแต่ความหงุดหงิดรำคาญ ความไม่พอใจที่เธอแสดงออกสามารถทำให้ใครหลายคนที่ต้องเผชิญหน้ารู้สึกระย้อยได้ไม่ยาก เว้นแต่ชายตรงหน้าที่ยังคงสบตาเธอด้วยสีหน้าเฉยเมย ก่อนจะยกเมนูเครื่องดื่มขึ้นมาอ่านแทนที่จะตอบคำถามเหมือนฝัน ไม่กี่นาทีเขาก็ยกมือเรียกพนักงานและสั่งเครื่องดื่มสำหรับตัวเองเสร็จสรรพ

การกระทำนั้นของชายหนุ่มทำให้เหมือนฝันถึงกับแน่นปากแน่นด้วยความไม่พอใจ รู้สึกว่าผู้ชายตรงหน้าไม่ได้มีเจตนาดีแน่ ความคิดนั้นทำให้เหมือนฝันกวาดตามองรอบตัวอย่างระแวดระวังทันที แต่ก่อนที่เธอจะได้ตรวจดูจนทั่ว เสียงเข็มก็ดังขึ้น ดึงความสนใจของเหมือนฝันกลับมาที่เขา

“กลัวว่าผมจะทำอะไรคุณอย่างนั้นหรือครับ คุณผู้หญิง” จ้าวเวยหลงเหลือบมองดวงหน้าหวานของแขกคนพิเศษด้วยแววตาล้ำลึก ยากที่จะคาดเดาว่าเขาคิดอะไรอยู่ “ผมไม่มีทางทำร้ายผู้หญิงหรือครับ สบายใจได้”

“มันยากที่จะเชื่อคำพูดของพวกเขาไร้มารยาทนะ” เหมือนฝันโต้ตอบด้วยคำพูดร้อนแรง คิ้วโก่งเล็กสูงด้วยท่าทางหยิ่งโสไม่แพ้ชายหนุ่ม “แค่มารยาทขั้นพื้นฐานคุณยังไม่มี จะให้ฉันเชื่อคำพูดพล่อยๆของคุณ ไม่คิดว่าขอกันมากไปหน่อยหรือคะ”

“คุณต่างจากที่ผมคิดเอาไว้มากนะครับ” จ้าวเวยหลงยอมรับว่าคำพูดเมื่อครู่ของหญิงสาวทำให้อารมณ์ของเขาขุ่นมัวไม่น้อย และในความไม่พอใจก็มีความรู้สึกประหลาดใจแฝงอยู่ไม่น้อยเช่นเดียวกัน

จากข้อมูลของหมอดูที่ชื่อมาสป่านั้น หญิงสาวเป็นคนไม่ช่างพูดและชอบทำตัวลึกลับ ผิดกับผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขาแทบจะเรียกว่ากลับหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะนอกจากจะไม่ช่างพูดน้อยแล้ว เธอยังได้กลับเขาอย่างเผ็ดร้อนทุกประโยค แถมทุกคำพูดยังจิกกัดเขาคืนได้อย่างเจ็บแสบ เขาได้ไม่ยากเลยว่าเจ้าตัวคงมีนิสัยชอบเอาชนะไม่ต่างจากเขาเท่าไร ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อยก็จะไม่ยอมลดให้ใคร วิชาที่นั่นจ้าวเวยหลงจึงมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว คิดว่าเขาคงเชื่อทุกอย่างในรายงานไม่ได้แล้ว

“ฉันจำไม่ได้เลยว่าเรารู้จักกันมาก่อน” เหมือนฝันแสบเย้ยขมณะตอบใจจริงเธออยากจะตลบฝ่ามือไล่ให้เครื่องตุ้มที่เธอสั่งมาหกลีงชุดสุทธราคาแพงของเธอ เอาให้สมกับความมกนประสาทของเขาด้วยซ้ำไป แต่นี่ไม่ใช่บ้านของเธอ และมาสป่าไม่ได้อยู่ที่นี้ ดังนั้นคงไม่เป็นการดีนักหากเธอมีเรื่องมีราวกับใครเข้า

“ผมคงไม่พิเศษพอที่จะได้รับการจดจำจากคุณละมังครับ” จ้าวเวยหลงว่าพร้อมกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ เขายังไม่เชื่อเต็มร้อยว่าเธอจะไม่รู้จักเขาอย่างปากว่า ดังนั้นก่อนที่เขาจะพูดอะไรไปมากกว่านี้ จึงขอทดสอบอะไรให้แน่ใจเสียก่อนว่าเธอไม่รู้จักว่าเขาเป็นใครจริงๆ จ้าวเวยหลงจึงจะวางใจและรู้ว่าควรใช้วิธีไหนรับมือเจ้าหล่อนเพื่อผลลัพธ์ที่ต้องการ

“ไม่จริงหรอกค่ะ ถ้าเราเคยรู้จักกันจริง ฉันคงไม่มีทางลืม” เหมือนฝันยิ้มกว้าง ทำให้ใบหน้าของเธอสดใสขึ้นมา ทว่าแววดายามมองเขากลับคมกริบผิดกับรอยยิ้มลึกลับ

หญิงสาวเพียงคนเดียวบนโต๊ะกะพริบตาสองสามครั้งก่อนพูด

ต่อด้วยกิริยาจิบปากจิบคอ ประติ๊ดประดอยคำพูดจนจ้าวเวยหลงเปลอ
ขมวดคิ้วกับความเสแสร้งอย่างโจ่งแจ้งของเธอ รวากับตั้งใจบอกให้เขารู้
รู้ว่าเธอแกล้งทำเพื่อประชดเขาอยู่

“คนไร้มารยาทอย่างคุณ ทั้งชีวิตฉันคงเจออยู่ไม่ก็คนหรือก่ะ”

เจอคำพูดเช่นนั้นเข้าไป จ้าวเวยหลงเกือบเปลอปล้อยแก้ว
เครื่องตี้มด้วยความตะลึงงัน คาดไม่ถึงว่าหมอดูคนนี้จะกล้าใช้คำพูด
เช่นนี้กับเขา นี่คงคิดว่ามีปูของเขาคอยให้ท้าย เธอจะดูหมิ่นเขาอย่างไร
ก็ได้สินะ

ดวงตาคมกริบของชายหนุ่มฉายแววคุกรุ่นขึ้นอย่างอันตราย
ทำให้บรรดาคนสนิทที่หนึ่งดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ ถึงกับสูดหายใจลึกๆ
เพื่อสะกดความตื่นตระหนกเมื่อเห็นอารมณ์ที่กำลังเปลี่ยนไปของ
เจ้านาย

“ที่บ้านของคุณคงไม่เคร่งครัดเรื่องมารยาทสินะครับ ถ้าอย่างนั้น
ผมคงต้องขอเตือนด้วยความหวังดี ว่าที่นี้เป็น...”

“ขอบคุณที่หวังดีค่ะ แต่ดิฉันไม่ขอรับไว้จะดีกว่า”

เหมือนฝันดับบทก่อนที่เจ้าของเสียงทุ้มจะได้พูดจบประโยค
ตามด้วยการพนมออกทางจมูกแรงๆ ดวงหน้าหวานซึ้งของเธอมีแว
บือหน่ายและรำคาญอย่างมากยามกวาดตามองจ้าวเวยหลงตั้งแต่หัว
ลงมาถึงอก มองเขาขึ้นลงด้วยสายตาเหยียดหยาม ทำให้จ้าวเวยหลง
เปลอขบกรามด้วยความโกรธ

“ดูจากการกระทำของคุณแล้ว คำเตือนของคุณคงไม่มีประโยชน์
เท่าไรหรอก แล้วถ้าคุณคิดว่าที่บ้านคุณสอนมารยาทขั้นต่ำในการเข้า
สังคมได้อย่างเหมาะสมแล้ว คุณก็น่าจะกลับไปให้คนที่บ้านสอนอีก
สักรอบนะคะ เพราะดูท่าคนที่ควรจะได้รับการอบรมที่ว่านั่นน่าจะเป็น
คุณมากกว่าฉัน” หญิงสาวเอ่ยแล้วกะพริบตาปริบๆ อีกครั้งอย่าง
ไร้เดียงสา ไม่เข้ากับคำพูดโหดร้ายที่เธอเพิ่งสาดใส่หน้าเขาเลยสักนิด

“แล้วที่ฉันพูดเนี่ยก็เพราะความหวังดีนะคะ ไม่ได้มีเจตนาต่อว่าคุณว่า ไร้มารยาทเหมือนไม่มีคนคอยบรมสั่งสอนหรือก ออย่าเข้าใจผิดนะคะ”

“คุณพูดกับคนที่พบหน้ากันครั้งแรกรูปแบบนี้หรือครับคุณผู้หญิง”
จ้าวเวยหลงถามตลอดไรรพิน ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครกล้าดูถูกเหยียด-
หยามเขาอย่างที่คุณหญิงคนนี้ทำมาก่อน หล่อนคิดว่าหล่อนเป็นใครกัน!

“แล้วคุณล่ะคะ พูดกับคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกด้วยคำพูดแบบนี้
หรือ” เหมือนฝันจิกตามองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างดูแคลนอีกครั้ง ตาม
ด้วยการทำหน้าที่ใส่ด้วยกิริยารังเกียจเสมือ้นจ้าวเวยหลงเป็นขยะ
เปี้ยกขึ้นหนึ่ง ไม่ใช่ผู้นำตระกูลจ้าวที่เขากฎมิใจหนักหนา “คุณคิดว่า
ตัวเองสูงส่งมากหรือยังไง ถึงได้ปากดีมาสั่งสอนฉันแบบนี้ ฉันจะบอก
ความลับอะไรให้เอาใหม่คะ”

“อะไร” เขาถามเสียงกระด้าง หากผู้หญิงตรงหน้าเป็นลูกน้อง
เขา จ้าวเวยหลงมั่นใจว่าหล่อนจะต้องลงลาน ลงไปคุกเข่าขอร้องเขา
แล้ว ไม่ใช่ล่อยหน้าล่อยตา มองเขาด้วยสายตาทำทนายอยู่แบบนี้

“ฉันมีพ่อแม่คะ” เหมือนฝันพูดพลางยกมือขึ้นตบอกเบาๆ
สองครั้ง เมื่อว่าจ้าวเวยหลงไม่ฉลาดพอที่จะเข้าใจว่าเธอกำลังพูดถึง
ใคร “แถมยังมีพี่สาวที่มีมารยาทดีกว่าคุณล้านเท่าคอยสั่งสอนอยู่แล้ว
คงไม่ต้องรบกวนคนที่มีมารยาทน้อยนิดอย่างคุณมาช่วยสั่งสอนฉัน
อีกแรงหรือก ผู้คุณเก็บคำพูดพวกนั้นไว้สอนตัวเองจะดีกว่านะคะ”

ว่าจบเหมือนฝันก็ยิ้มพรายพร้อมนัยน์ตาวาววับที่ฉายแววสะใจ
ดวงตาคมซึ่งจ้องมองใบหน้าชายหนุ่มที่กำลังเปลี่ยนสีจากขาวเป็นแดง
ด้วยความโกรธมหาศาลที่เขาเพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรก มือหนากำ
หมัดแน่นขณะพยายามสะกดอารมณ์โกรธอย่างสุดความสามารถ
แม้ว่าเขาจะเกลียดหญิงสาวมาก...มากเกินไปว่าจะบรรยายออกมาเป็น
คำพูดได้ แต่เขาก็ไม่มีทางเลือกให้ความโกรธที่มีตอนนี้ครอบงำตัวเอง
และทำให้เขาเผลอทำสิ่งที่เขาจะต้องเสียใจทีหลังแน่นอน

อีกทั้งมันก็เป็นความผิดเขาเองที่ประมาทหญิงสาวเกินไป จนชะล่าใจว่าเธอคงไม่กล้าแฉลงฤทธิ์อะไรใส่เขามากนัก แต่เพราะคิดว่าหญิงสาวตรงหน้าคงจะเหมือนกับคนอื่นๆ ที่เคยเจอเขา คิดว่าเธอคงจะพอหวาดกลัวเขาอยู่บ้าง แต่เขาคิดผิด

นอกจากจะไม่กลัวเขาแล้ว เธอยังไม่มีแม้แต่แว่จะสนใจว่าเขาเป็นใคร ทำอะไรมาก่อน ทันทีที่สบโอกาสเห็นช่องที่จะเล่นงานเขาได้ แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย เจ้าหล่อนก็หวดเขาด้วยคำพูดชนิดที่ทำให้จ้าวเวยหลงถึงกับตั้งรับไม่ถูก ไม่เคยรู้สึกว่าจะตัวเองหมดท่าเท่านี้มาก่อนเลยทั้งชีวิต

แถมสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องอย่างผู้ชนะของเจ้าหล่อนในตอนนั้นทำให้จ้าวเวยหลงรู้ได้ไม่ยากว่า ผู้หญิงปากจืดนี้ไม่ได้รู้สึกผิดในสิ่งที่เธอตำราเขาไปเลยสักนิด!

“ผมเห็นแล้วครับ ดูจากมารยาทของคุณ พ่อแม่กับพี่สาวคุณคงสั่งสอนคุณมาอย่างดีทีเดียว” จ้าวเวยหลงเอ่ยลอดโรฟัน เหลือบมองสีหน้าเย้ยหยันของหญิงสาวที่ค่อยๆ เปลี่ยนมาเป็นบึ้งตึงเพราะคำพูดประชดประชันของเขาด้วยความพอใจ คิดว่าอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โดนเธอเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียวละนะ...อารมณ์หงุดหงิดก่อนหน้านี้ของจ้าวเวยหลงจึงค่อยๆ ลดลง “แล้วเป็นเพราะคำสอนของพ่อแม่คุณด้วยหรือเปล่าครับ คุณถึงได้ยึดอาชีพนีนี้เป็นหลัก”

“อาชีพนี้อะ?” เหมือนฝันซึ่งกำลังคิดหาคำพูดเจ็บแสบมาเอาคืนผู้ชายปากกรรไกรตรงหน้าถึงกับขมวดคิ้วมุ่นหลังได้ยินประโยคสุดท้ายของชายหนุ่ม จะไม่ให้เธองงได้อย่างไร ตั้งแต่เธอเรียนจบมา เหมือนฝันก็ยึดอาชีพเกาะพี่สาวกินเป็นหลัก ไม่ได้ทำงานทำการอะไรทั้งนั้น “อาชีพอะไรมีทราบ”

เธอกระแทกเสียงถามชายหนุ่มกลับไป พุดแล้วก็นึกกดดันต่อความอยากรู้ อยากเห็นของตัวเอง ยิ่งเห็นสายตาสมใจของเขาที่ทำให้เธอ

อยากรู้ได้ เหมือนฝันก็อยากก่ดล้นตาย หญิงสาวจึงตกลงมยาวของ
ตนไปไว้ด้านหลังด้วยกิริยาเป็นเชิงบอกว่าเธอไม่แคร์เรื่องที่ชายหนุ่ม
พูดถึงเลยสักนิด พร้อมล่ำทับว่า

“ฉันจำไม่ได้เลยว่าตัวเองทำอาชีพอะไร เพราะตั้งแต่เกิดมา
อย่างเดียวที่ฉันทำแล้วพอจะนับเป็นอาชีพได้ ก็คือผลาญเงินไปวันๆ”

ด้วยเหตุผลอะไรก็ตามแต่ จ้าวเวยหลงเชื่อคำพูดนั้นของเธอ
เขาเชื่อหมดใจเลยว่าผู้หญิงคนนี้พูดความจริงเรื่องที่เธอผลาญเงินไป
วันๆ และหากเจ้าหล่อนชอบใช้เงินอย่างปากว่าจริง เรื่องที่เธอเป็นนัก
ต้มตุ๋นอย่างที่เขาคาดไว้ก็น่าจะเป็นความจริงเช่นเดียวกัน

ก็จะมีอาชีพอะไรที่จะหาเงินมาให้เธอล้างผลาญได้เร็วเท่ากับ
การหลอกเอาเงินจากความมกมายของคนอีกเล่า

แต่น่าเสียดายที่เหยื่อของเธอดันเป็นจ้าวลีหยางเสียได้ หากเป็น
คนอื่นจ้าวเวยหลงคงไม่เดือดร้อน และคงปล่อยให้เธอทำมาหากิน
แบบนี้ต่อไป

“ผมว่าคุณคงไม่ชอบคำตอบของผมหรอก”

เจ้าเวยหลงยิ้มกริ่ม ทำให้เหมือนฝันรู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมา
ความมั่นใจว่าไม่มีใครทวนประสาธได้เก่งเท่าเธอเริ่มสั่นคลอนขึ้นมา
นิดๆ แล้วเหมือนกันเมื่อมาเจอผู้ชายคนนี้ แต่หญิงสาวก็ยังพอเหลือ
ความอดทน เธอใช้เรี่ยวแรงเฮือกสุดท้ายข่มความโกรธ แล้วยิ้มแยก
เขี้ยวเมื่อเอ่ยตอบโต้ร่างสูง

“ตอบมาเถอะ ส่วนเรื่องที่ฉันจะชอบหรือไม่ชอบคำตอบของคุณ
เดี๋ยวฉันตัดสินใจเอง”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่เกรงใจละนะครับ”

เมื่อหญิงสาวประกาศชัดก็ไม่มีอะไรให้จ้าวเวยหลงต้องห่วง
อีกทั้งเขาก็เสียเวลาประเมินหญิงสาวมาพอแล้ว ตั้งแต่คุยกันมา จ้าว
เวยหลงไม่ได้รู้สึกว่ายหญิงสาวตรงหน้าเป็นอันตรายต่อเขาแต่อย่างใด

นอกจากเรื่องที่เขาปากร้าย ช่างสรรหาคำพูดร้ายกาจมาเล่นงานเขาแล้ว เรื่องอื่นก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล

ไฉ่เรื่องความน่ากลัวที่เธอมีสัมผัสพิเศษบ้างตอนที่ใครๆ หลายคนเคยบอกเขา จ้าวเวยหลงกลับไม่รู้สึกรังเกียจถึงมันเลยสักนิด เท่านั้นที่น่าจะยืนยันได้แล้วว่า ที่เขาเดาว่าเธอเป็นเพียงนักต้มตุ๋นนั้นไม่ใช่เรื่องผิดพลาด

“เทิญ”

เหมือนฝันกระแทกลมหายใจด้วยความรำคาญ คิดในใจว่าเขาจะลีลาไปถึงไหน ถึงเธอจะประกาศว่าเธอไม่ทำงานทำการ ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอเต็มใจให้เขามาฉลาดเวลาของเธอเล่นหรือขณะเวลาของเธอถึงจะไม่มีค่าอะไรมาก แต่ก็มีค่าเกินกว่าจะมาเสียให้แก่คนโง่ที่คิดว่าตัวเองฉลาดแบบเขา

คนโง่แล้วยังไม่รู้ตัวว่าโง่อย่างไรนี้ คุยไปก็มีแต่เสียกับเสีย เสียทั้งเวลา เสียทั้งอารมณ์

“เรื่องที่คุณแอบอ้างตัวว่ามี...เอ่อ...ความสามารถพิเศษจนทำให้ปู่ของผมหลงเชื่อล่ะ”

ถึงแม้ว่าจ้าวเวยหลงจะตั้งใจมาพูดเรื่องนี้กับหญิงสาวโดยเฉพาะ แต่พอถึงเวลาต้องพูดกับเธอจริงๆ เขาก็อดกระดากปากไม่ได้ การเรียกใครสักคนว่าหมอดูต่อหน้าเจ้าตัวไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่เขาคิดภาพเอาไว้เลย หรือบางทีอาจเพราะใบหน้านางมหยดและนัยน์ตาคมซึ่งของคนตรงหน้าเขาที่ทำให้จ้าวเวยหลงรู้สึกไม่สะดวกใจที่เรียกเธอว่าหมอดู ไม่ต้องพูดถึงคำว่านักต้มตุ๋น แต่ไม่ว่าจะอย่างไร เรื่องมาจนถึงขั้นนี้แล้ว เขาคงไม่มีทางเลือกอื่นเว้นแต่พูดเรื่องนี้กับหญิงสาวให้ชัดเจนอย่างตรงไปตรงมา แบบนี้จึงจะดีต่อทุกฝ่ายที่สุด

“ความสามารถพิเศษ?”

เหมือนฝันพิมพ์คำล้ายพูดกับตัวเองมากกว่าคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

ความสับสนปรากฏให้เห็นผ่านแววตา ทว่าไม่นานมันก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นความเข้าใจ แล้วสีหน้าจึงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นบึ้งตึงด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่งยวด เป็นสีหน้าที่จ้าวเวยหลงรู้ได้ทันทีโดยไม่มีคำดาทอจากหญิงสาวว่าตอนนี้เธอกำลังโกรธเขาแล้วจริงๆ

โกรธจัดเสียด้วย แต่ทำไมกันล่ะ...ก่อนหน้านี้เขาพูดจาไม่ดีกับเธอไปตั้งเท่าไร เธอไม่เห็นจะโกรธเขาขนาดนี้ กลับมาโกรธจัดตอนที่เขาพูดถึงเรื่องที่เขาอ้างตัวเป็นผู้วิเศษนี่นะเธอ

“ความสามารถพิเศษ...ที่ว่าสามารถรู้อนาคตหรือเปล่า” เหมือนฝันต้องการคำยืนยันเพื่อความแน่ใจ เมื่อจ้าวเวยหลงพยักหน้าน้อยๆ อย่างเสียมิได้เป็นคำตอบ หญิงสาวถึงกับต้องสุดลมหายใจลึกๆ ยืนยันให้จ้าวเวยหลงรู้ชัดว่าเธอโกรธจัด

เหมือนฝันมั่นใจแล้วว่าเขาคิดว่าเธอเป็นมาสฟ้า ที่เขาพูดจาร้ายกาจเมื่อสักก็เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นพี่สาวของเธอ! เขากล้าได้อย่างไรที่มาพูดจาสุดๆ แบบนี้กับพี่มาสฟ้าคนดีของเธอ ไ้คนเฮงชวย!

“ผมรู้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องความเชื่อส่วนตัว ผมก็ไม่ได้อยากไปก้าวก่ายการทำมาหากินของคุณหรอก แต่นี่มันปู่ของผม การที่คุณทำให้ท่านหลงผิด เชื่อเรื่องไม่เป็นเรื่องจนพลอยทำให้คนในครอบครัวผมเดือดร้อนแบบนี้ ผมว่ามันเกินไป”

“เรื่องอะไรที่ปู่ของคุณเชื่อจนทำให้คุณเดือดร้อน”

“ผมไม่ได้พูดเสียหน่อยว่าผมเดือดร้อน” น้ำเสียงของจ้าวเวยหลงห้วนจัดเมื่อได้ยินคำถามของหญิงสาว สีหน้าค่อยๆ มีดครีမ်ลงตามสภาวะอารมณ์

“แน่นอนอยู่แล้วว่ามันต้องทำให้คุณเดือดร้อน ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่มาอยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้หรอก” เหมือนฝันเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ใส่ใจ สายตาคมเธอกวาดมองเขามีแววดูถูกและเหยียดหยัน มุมปากงามยกสูง ช่วยเสริมให้ใบหน้าสวยนั้นเย่อหยิ่งขึ้นกว่าเดิม “ถึงฉันจะ

ไม่รู้ว่าคุณของคุณเป็นใคร แต่ขอเดาเลยว่าคงไม่พันเรื่องเงินๆ ทองๆ แน่”

แม้ว่าถ้อยคำเมื่อครู่จะไม่เหมือนคำทำนายแม้แต่น้อย แต่จากคำเล่าลือที่เกี่ยวข้องกับหญิงสาวก็ทำให้จ้าวเวยหลงไม่อาจชะล่าใจ เขาชิมซบถ้อยคำเมื่อครู่เก็บไว้ในใจทุกคำ แม้ว่าเขาจะไม่เชื่อคำทำนายพวกนี้ แต่ไม่แน่ว่าคำทำนายนี้อาจจะเป็นประโยชน์ต่อเขาในอนาคต ดังนั้นฟังไว้ก็ไม่เสียหายนี่ ใช่ไหม

“นี่เป็นคำทำนายจากคุณหรือครับ”

“เปล่า เป็นข้อสันนิษฐานที่ตั้งขึ้นบนพื้นฐานของความจริง เหมือนฝันว่าแล้วลืมปาก เหลือบมองโคมโพร๊ะย่าเหินือศีระตะนเสี้ยว วินาทีก่อนเอ่ยต่อ “เรื่องที่ทำให้คนเราเป็นเดียดเป็นร้อนจนต้องพึ่งพา คำทำนายน่าจะมิใช่เรื่องหรือหะ อีกร้อยอย่างคุณดูไม่เหมือนคนที่ เป็นทุกข์ด้วยความรัก สุขภาพภายนอก ถ้าดูจากตาก็น่าจะเป็นคนที่ แข็งแรง แต่งตัวเหมือนคุณชายบ้านรวย อายุอยู่ในวัยทำงาน...ซึ่งก็น่าจะเป็นงานที่กดดัน อีกร้อยอย่างคุณยังพูดเรื่องปู่ของคุณออกมาอีก คงทำงานกับที่บ้านแน่...ฉันเดาถูกไหมหะ คงไม่พันปัญหาเรื่องเงินทอง แบ่งสมบัติ พอดีฉันอ่านนิยายมาเยอะนะหะ พวกพี่น้องฆ่ากันแย่งสมบัติอะไรทำนองนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อะไรหรือ”

“ผมไม่ได้จะฆ่าพี่น้องเพื่อแย่งสมบัติ” จ้าวเวยหลงนั่งฟังคำพูด ยาวเหยียดของหญิงสาว ยิ่งฟังสีหน้าก็ยิ่งแยง

นี่มันเรื่องเหลวไหลอะไรกัน ทำไมจู่ๆ จากคนไร้มารยาท ไม่มีคนคอยสั่งสอน เขาถึงได้กลายเป็นคนโลกที่ จะฆ่าพี่น้องเพื่อแย่งสมบัติ ได้ ยายผู้หญิงประสาท!

“เดาถูกด้วย ฉันนี่เก่งจริงๆ” เหมือนฝันหัวเราะ พุดชมตัวเอง หน้าตาเฉย รู้ได้จากสีหน้าของชายหนุ่มและน้ำเสียงที่เขารีบแย้งเธอ ว่าข้อสันนิษฐานที่เธอเพิ่งคาดเดาไปนั้นน่าจะได้ใกล้เคียงความเป็นจริง อยู่ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่โกรธขนาดนี้

ก็อย่างที่เธอพูดไปนั่นละ...พวกคนรวย จะมีเรื่องอะไรนอกเสียจากเรื่องเงินๆ ทองๆ ในครอบครัวที่ตกลงกันไม่ได้

“และถ้าให้ฉันเดา คุณคงเป็นคนสำคัญในบ้าน แต่น้อยกว่าปู่ของคุณ...พอท่านเชื่อคำทำนายที่ทำให้คุณเสียประโยชน์ คุณก็เลยร้อนรนต้องรีบมาหาฉัน ให้ฉันไม่ไปพูดหรือทำนายอะไรให้ปู่ของคุณอีกอย่างง่าย ๆ เลยก็คือ คุณกลัวว่าถ้าปู่ของคุณเชื่อฉันมากไปกว่านี้ คุณจะยิ่งเสียประโยชน์”

แน่นอนว่าประโยชน์ยาวเหยียดที่หญิงสาวพูดมานั้นถูกต้องทุกอย่าง แต่ไม่มีทางที่จ้าวเวยหลงจะยอมรับว่าเธอพูดถูก สำหรับเขาแล้วเรื่องที่เป็นปัญหาจริงๆ ไม่ใช่เรื่องนี้

“ปัญหาจริงๆ ที่ทำให้ผมต้องมาพบคุณในวันนี้ ก็คือคุณหลอกปู่ของผม และผมมาเพื่อขอให้คุณหยุดการกระทำนี้ และผมพร้อมที่จะเสนอค่าเสียประโยชน์ให้คุณ ผมรู้ว่าปู่ของผมเป็นลูกค้าชั้นดีของคุณ เราตกลงกันได้ ผมไม่ใช่คนไร้เหตุผล และผมก็ไม่ได้มีความคิดที่จะข่มขู่คุณเลยสักนิดเดียว”

“การที่คุณมาเจอฉัน ทำตัววางอำนาจต่อหน้าฉัน...แบบนี้” เหมือนฝันซีไปที่เขาพร้อมมองกตชวยหนุ่มด้วยสายตารังเกียจ “ในวันที่ฉันอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตัวคนเดียว ต่อให้อยากพูดว่าไม่ได้ตั้งใจมาชู้ก็คงพูดได้ไม่เต็มปากหรอกค่ะ”

ว่าแล้วเธอก็เผลอปาก แสร้งทำเป็นหนักอกหนักใจก่อนเอียงศีรษะ มองใบหน้าคมคายด้วยหางตาก่อนคลีเยี่ยมเจ้าเล่ห์

“ก่อนที่ฉันจะพูดอะไร ขอถามชื่อคุณหน่อยได้ไหมคะ”

“เวยหลง” เจ้าของเสียงทุ้มตอบสั้นๆ แต่หนักแน่น

คำตอบนั้นทำให้เหมือนฝันซียกหน้าเบาๆ ด้วยความพอใจ ชื่อนี้รับว่าไม่แปลกสำหรับเธอ อย่างที่บอก เธออ่านนิยายจีนมามาก พวกพระเอกในนิยายจีนย้อนยุคก็มักจะมีชื่อหลงๆ อะไรเทือกนี้อยู่แล้ว เว้น

แต่ถ้าผู้ชายปากจัดคนนี้ไม่เหมาะที่จะเป็นพระเอกเลยสักนิดในความคิดเธอ

“คุณเวยหลง...” เจ้าของเสียงเล็กพึมพำที่ซอขึ้นด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ เหมือนฝันร้ายที่ว่าเธออยากลองเรียกชื่อเขาดูสักครั้ง แต่เมื่อรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป เหมือนฝันก็แอบหยิกตัวเองในใจแรงๆ แล้วรีบกลับเข้าเรื่องที่เขาตั้งใจจะพูดกับเขาก่อนหน้านี้ทันที “คนแบบคุณนะ ฉันเห็นมานานักต่อนักแล้วละคะ ไม่จำเป็นต้องทำตัวสูงส่งกับฉันหรอก เพราะหลังจากนี้เราคงไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกแล้ว คราวนี้ฉันขอพูดอย่างตรงไปตรงมาบ้างแล้วกันนะคะ”

“เชิญ”

“เรื่องที่คุณมาขู่ฉันในวันนี้ ต่อให้คุณทำสำเร็จก็ไม่มีประโยชน์อยู่ดี เพราะต่อให้ไม่ใช้มาสฟ้า ก็ยังมีหมอดูคนอื่นๆ ที่สามารถสร้างปัญหาให้คุณอยู่ดี วันนี้คุณขู่ให้ฉันหยุดข้องเกี่ยวกับปู่ของคุณได้ วันหน้าก็ต้องมีหมอดูคนอื่น ฉันพูดถูกไหมคะ”

“เรื่องหมอดูคนอื่นไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องห่วง” ไซว่าเรื่องนี้จ้าวเวยหลงไม่เคยคิดถึง แต่ในเมื่อ ณ วันนั้นคนที่มามีปัญหาที่สุดคือหญิงสาว เขาก็ต้องจัดการกับเธอก่อนเป็นธรรมดา ซึ่งหมายความว่าเขาคงตั้งใจจะไล่เก็บกวาดหมอดูทุกคนต่อจากมาสฟ้า

“ไม่ได้ห่วงค่ะ เพียงแต่พูดให้คุณเห็นภาพรวมเท่านั้น” เหมือนฝันเห็นด้วยเรื่องที่ว่าเธอไม่ควรห่วงหมอดูคนอื่น หญิงสาวปิดโอแพดและเก็บโทรศัพท์ ก่อนจะทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่ชายที่ชื่อเวยหลง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์

“หรือต่อให้คุณพยายามให้ปู่ของคุณเชื่อมั่นในตัวคุณมากกว่า คำทำนายอย่างไร มันก็ไร้ประโยชน์ เพราะจริงๆ แล้วปัญหามันไม่ได้อยู่ที่คำทำนายหรือความมั่งงายของปู่คุณเลยสักนิด ปัญหามันอยู่ที่ปู่คุณนะ ไม่ใช่เชื่อมั่นในตัวคุณและคนอื่นเลย ถึงต้องไปหาความมั่นใจจาก

สิ่งที่มองไม่เห็น หนึ่งในนั้นก็คือคำทำนายเจ้าปัญหาสำหรับคุณ และ
ทางเดียวที่จะแก้ปัญหานั้นได้ก็ไม่ใช่การมาห้ามให้ฉันหรือใคร
ทำนายให้ปู่คุณอีก แต่มันอยู่ที่ตัวคุณเองต่างหากว่าจะทำยังไงให้ปู่
คุณเชื่อมั่นจนไม่ต้องพึ่งพาหมอ”